

Woda z Wisły
dla huty
im. Lenina

Jednym z czynników, decydujących o terminowym uruchomieniu pierwszego kotła siłowni w dalu 18 km. rurociągiem, łączącym urządzenia siłowni ze stacją pomp, popłynęła pierwsza woda z Wisły do kotła.

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZcie SIĘ!

GŁOS ROBOTNICZY

ORGAN KW I KŁ POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 67 (3009) ROK X ŁÓDŹ, SOBOTA 20 I NIEDZIELA 21 MARCA 1954 ROKU CENA 15 GR

Przez lepszą pracę - do wzrostu dobrobytu

Światowy Tydzień Młodzieży

Jutro na całym świecie rozpoczyna się uroczystości związane z obchodem Światowego Tygodnia Młodzieży. Tegoroczny Światowy Tydzień Młodzieży obchodzony będzie pod hasłem zacieśnienia więzi między młodzieżą całego świata w walce o pokój.

Jak co roku, cała postępową młodzież świata podsumuje wyniki rocznej działalności, wytyczy nowe kierunki walki. W masowych manifestacjach wyrażać ona będzie swoje pragnienie utrzymania pokoju na świecie, swoją nienawiść do krzywdy i wyzysku.

Młodzież naszego kraju przystępuje do obchodu Tygodnia z nowym zapasem sił i energii, jakich przysporzył jej zakończony niedawno II Zjazd partii.

Chłopi woj. łódzkiego przystępują do prac wiosennych w polu

Coraz więcej rolników w naszym województwie przystępuje do prac polowych. Chłopi przygotowują starannie ziemie pod wiosenne zasiewy, aby tegoroczny siew „Siew Zjazdowy”, przebiegał jak najsprawniej, aby zebrać wyższe plony zbóż i okopowych.

POWIAT WIELUŃSKI PRZODUJE W PRACACH POLOWYCH

We wszystkich gminach powiatu wieluńskiego pracujący chłopi wyruszyli już w pole. Przystąpiono tu do takich prac, jak: wywózienie obornika, kultywacja, bronowanie, wlkowanie oraz do orów wiosennych.

W GMINIE TUM KOŃCZA SIEWY WARSZYW

W gminie Tum, w powiecie łęczyckim, rolnicy kończą już siewy warszawy. Jednocześnie w tej gminie przystąpiono już do wywózki obornika i orów wiosennych. Na podkreślenie zasługuje fakt, że rolnicy tej gminy powszechnie stosują wlkowanie, co ma ogromne znaczenie dla wyekskwi przyzwoitych zbiorów, gdyż wlkowanie zachowuje wilgoć w glebie.

SPÓŁDZIELCY Z OSTROWÓW WYRUSZYLI W POLE

Członkowie spółdzielni produkcyjnej w Ostrowach (gm. Łęka, pow. łęczycki) przystąpili do zespołowej uprawy ziemi. Do dnia 18 bm. zaszali oni już 5 ha ziemi pod rośliny strączkowe, wywieźli obornik i przeprowadzili kultywację 2 ha gruntów.

POM W PIOTRKOWIE ROZPROWADZIŁ MASZYN I NARZĘDZIA ROLNICZE

Wszystkie maszyny i narzędzia rolnicze, które posłała POM w Piotrkowie zostały rozdzielone do poszczególnych spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw.

Utworzono tu także specjalną brygadę POM-owską, która będzie obsługiwała chłopów gospodarujących indywidualnie. Spręż wchodzący w skład tej brygady jest już również na miejscu pracy.

Czyn Zjazdowy trwa — oto hasło potężnej armii robotniczej i robotników Łodzi i województwa. Setki załóg zakładów przemysłowych z zapalem i entuzjazmem przystępują do wzmożonej walki o przedterminową realizację zadań Planu 6 letniego i umocnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Odlewy dla POM w Rąbieniu

Ani na chwilę nie ustaje tempo walki o wysoką ilość i jakość produkcji w Łódzkiej Fabryce Maszyn. W czasie przerwy w pracy członkowie partii, agitatorki rozmawiają z bezpartyjnymi o znaczeniu II Zjazdu PZPR, wskazują na konieczność wzmożenia tempa walki o wyższą i lepszą produkcję.

Załoga ŁFM dobrze wypełniła swe zobowiązania zjazdowe. Między innymi dla POM w Rąbieniu wyprodukowano 145 kg różnych odlewów. Brygada młodzieżowa Franciszka Dorobych dała ponadplanowo trzy obieracki do ziemiaków.

Wyróżnił się również formierz ręczny, Ryszard Wasilewski, który o 50 procent zmniejszył ilość braków.

Coraz więcej materiałów wełnianych

15.121 m tkanin surowych i 24.237 m tkanin gotowych — oto plon Czynu Zjazdowego załogi ZPW w Pabianicach.

Robotnicy tych zakładów z dnia na dzień wzmagają swe wysiłki w walce o wyprodukowanie coraz większej ilości materiałów wełnianych.

O 3,4 proc. wzrosła produkcja w ZPO „Wółczanka“

Systematycznie rośnie produkcja w ZPO „Wółczanka“. W marcu wzrosło wykonanie planu o 3,4 proc. W ramach Czynu Zjazdowego zespół salowej Reginy Nikiel wyprodukował ponad plan 1.218 koszul, a zespół salowej Heleny Janowskiej — 1.083 koszule.

Plan kwartalny przed terminem

Wczoraj załoga ZWAT zameldowała o przedterminowym wykonaniu planu na I kwartał br. Do tego sukcesu przyczyniła się zwycięska realizacja zobowiązań zjazdowych we wszystkich oddziałach.

Mistrzowie wysokiej jakości

Dzielnik Eugeniusz Markiewicz (ZPD, im. Pawła Fiedera) pracuje rzetelnie. W Cynie Zjazdowym uzyskał on 110 proc. planu jakościowego, przekraczając z wysoką nadwyżką zobowiązanie. Markiewicz w dalszym ciągu nieustannie wzmagają wysiłki o uzyskanie coraz lepszej jakości dzieł.

Również i inni dzielnicy wydzielni poprawili jakość produkcji. Na przykład Longin Augustyniak realizuje plan jakościowy w 106,5 proc., Janina Szymańska w 104,3 proc., Włodzimierz Domagalski w 103,6 proc.

W dniu 17.III.1954 r. II Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej zakończył obrady. NA ZDJĘCIU: manifestacja delegatów na cześć nowo wybranego Komitetu Centralnego partii.

UCHWAŁA II ZJAZDU

Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej
w sprawie osiągnięć w wykonaniu Planu Sześcioletniego
i głównych zadań gospodarczych na lata 1954-1955

Sędziwy jubilat

20 marca br. niezrównany mistrz sceny, Ludwik Solski, rozpoczyna setny rok życia. Uroczystości związane z tym niezwykłym jubileuszem odbędą się w Krakowie, gdzie obecnie stale zamieszkuje i pracuje wieloletni jubilat.

Ludwik Solski, jeden z największych aktorów w historii teatru polskiego, w czasie swej długiej i pięknej kariery artystycznej niejednokrotnie przebywał w Łodzi, występując na deskach naszych teatrów. Ostatnio podziwiał go w 1947 r. w „Grubych rybach“.

Polska Ludowa w uznaniu wielkich zasług mistrza, kunsztu aktorskiego odznaczyła Ludwika Solskiego m.in. Państwową Nagrodą Artystyczną i siostrą — za całokształt działalności artystycznej.

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

- WARSZAWA, 19. 3.
- Rada Państwa na podstawie art. 29 ust. 2 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej uchwala:
1. Obywatela Eugeniusza Szyra powołać na stanowisko przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.
 2. Obywatela Bolesława Podedwornego odwołać ze stanowiska ministra Leśnictwa w związku z jego przejściem do pracy na innym stanowisku.
 3. Obywatela Jana Dąb-Kocioła odwołać ze stanowiska ministra Rolnictwa i powołać go na stanowisko ministra Leśnictwa.
 4. Obywatela Edmunda Pszczółkowskiego powołać na stanowisko ministra Rolnictwa.

Dziś Ludwik Solski rozpoczyna setny rok życia

W dniu 20 bm. rozpoczyna 100 rok życia i blisko 80 rok pracy artystycznej mistrz sceny polskiej, Ludwik Solski.

Protektorat nad obchodem jubileuszu objął przewodniczący Rady Państwa Aleksander Zawadzki.

W przeddzień tego niezwykłego w życiu kulturalnym obchodu jubileuszowego, odbyło się w Min. Kultury i Sztuki uroczyste posiedzenie komitetu jubileuszowego.

Na zakończenie posiedzenia wybrano delegację, która uda się na uroczystość jubileuszową do Krakowa w dniach 20 i 21 bm.

W skład delegacji wchodzi: wiceminister Kultury i Sztuki J. Wilczek oraz dyr. S. W. Balicki, art. dram. S. Bronisłówna i dyr. A. Szyfman.

Zwycięskie działania armii ludowej Vietnamu...

Agencja Nowych Chin donosi, powołując się na Vietnamską Agencję Prasową, że wokół okrażonego przez wojska ludowe fortu francuskiego Dien Bien Phu toczą się nadal walki. W dniu 17 marca br. na froncie Dien Bien Phu trwał obustronny ogień artyleryjski.

Umocnione pozycje francuskiego korpusu ekspedycyjnego w Hanoi i na wzgórzu Doelap zostały zdobyte.

Od 11 do 17 marca br. artyleria przeciwlotnicza wojsk ludowych zestrzeliła w rejonie Dien Bien Phu 35 samolotów nieprzyjacielskich.

W dniu 12 marca wojska ludowe zaatakowały francuską kolumnę pancerną na szosie nr 5, łączącej Hanoi z Haifongiem. Po 20-minutowej walce, z ogólnej liczby 26 francuskich pojazdów mechanicznych, 17 zostało zniszczonych, w tym 2 czołgi i 4 wozy pancerne. Nieprzyjacieli stracił 60 ludzi w zabitych i wziętych do niewoli.

...i Patet Lao

Agencja Nowych Chin podaje przegląd działań wojennych w Patet Lao w ciągu ostatniego roku.

W połowie kwietnia 1953 r. wojska ludowe rozpoczęły ofensywę w północnej części Patet Lao i w ciągu trzech tygodni wyzwoliły obszar o powierzchni 40 tys. km kw., obejmujący prowincje Samneua i Luang Prabang.

W grudniu ub. roku wojska ludowe przeprowadziły drugą ofensywę w środkowej części Patet Lao, wyzwalaając w prowincji Khammouan obszar o powierzchni około 40 tysięcy km kw., zamieszkały przez 400 tysięcy ludzi.

Trzecia ofensywa wojsk ludowych została przeprowadzona w końcu stycznia br. i w początkach lutego w północnej części Patet Lao. W wyniku tej ofensywy wyzwolony został w dolinie rzeki Namhou obszar o powierzchni 10 tys. km kw., zamieszkały przez przeszło 150 tysięcy ludzi.

15 lutego 1954 roku wojska ludowe rozpoczęły czwartą ofensywę w prowincji Phongsaly, w północnej części Patet Lao. Po pięciu dniach zwycięskich walk w Phongsaly i prawie cała prowincja tej nazwy zostały wyzwolone.

WIELKI PROGRAM

II Zjazd PZPR przejdzie do historii jako Zjazd wielkiego przełomu w dziele umocnienia sojuszu robotniczo- chłopskiego, przełomu w walce o lepsze życie, o wyższą kul- turę, o wszechstronny rozwój talentów twórczych ludzi pra- cy miast i wsi polskich.

Mysł o tym, jak najszybciej, jak najpewniej i najlepiej poprowadzić bitwę o realizację tych celów, wypełniała umysły wszystkich uczestników Zjazdu.

„Partia nasza — mówił w swym przemówieniu na zakończenie Zjazdu towarzyszy Bierut — stała się wielką, niezłomną, twardą jak skała, spójną do głębi z narodem, bezgranicznie wierną jego potrzebom siłą, nieugiętą i niezawodną“.

Partia nasza mogła stać się taką siłą — nieugiętą i niezawodną, albowiem posłała słuszną drogą. Posłała drogą, którą wytyczył jej marksizm — leninizm, drogą, którą zapoczątkował Wielki Październik i którą zwycięsko wypróbował pierwszy kraj socjalizmu, drogą, którą wskazała przewodniczka między narodowego proletariatu — KPZR.

Partia nasza posłała tą drogą i nie zawracała z niej nigdy, nie zawiadła nigdy nadziei i zaufania narodu. I choć wiele było wybojów na naszej drodze, choć ostra staczałymi walkę z wrogiem klasowym, z agenturami imperializmu, choć wiele trudności trzeba było przezwyciężyć, partia nasza wiodła kraj od zwycięstwa do zwycięstwa.

Referat sprawozdawczy towarzysza Bieruta dał przepiękny obraz naszych dokonań od Kongresu Zjednoczeniowego. Jednocześnie z całą ostrością i bolszewicką śmiałością obnażył nasze słabości i braki. Wskazał z całą mocą trudne zadania na przyszłość.

Osiągnięliśmy, taki stopień uprzemysłowienia kraju, dokonaliśmy tak wielkich przeobrażeń rewolucyjnych na przestrzeni 10-letnia, od czasu gdy władzę ujął w swe ręce lud pracujący, że możemy sobie dziś — podobnie jak inne kraje demokracji ludowej — postawić realne zadanie szybszej i wielostronnej poprawy warunków życia najszerzych mas.

Oznacza to, że możemy teraz szybciej urzeczywistnić główny cel, jaki przyświeca partii marksistowskiej od chwili jej powstania.

I właśnie dlatego pragniemy i musimy przede wszystkim dokonać zwrotu w rozwoju produkcji rolnej, właśnie dlatego na czoło naszych zadań II Zjazd wysunął sprawę umocnienia, pogłębienia, prawidłowego wykorzystania najsilniejszej siły napędowej naszego społeczeństwa — sojuszu robotniczo — chłopskiego.

Właśnie dlatego każdy działacz partyjny i społeczny musi zrozumieć najgłębiej sens tego zadania.

„Hasło przyspieszenia wzrostu dobrobytu mas pracujących w mieście i na wsi — mówił towarzyszy Bierut w referacie

sprawozdawczym KC — może być i jest hasłem sojuszu robotniczo — chłopskiego, hasłem łączącym twórczo wspólne interesy, potrzeby, pragnienia całego ludu pracującego pod kierownictwem klasy robotniczej, pod przewodnictwem naszej partii. Celem klasy robotniczej, celem budownictwa socjalizmu jest właśnie możliwie najpełniejsze zaspokajanie potrzeb materialnych i kulturalnych całego społeczeństwa, a podstawą tego społeczeństwa są robotnicy i chłopci. Nie tylko dlatego, że robotnicy i chłopci łącznie stanowią liczącą przysławiającą większość narodu, ale przede wszystkim dlatego, że oni jego główną i decydującą siłą twórczą, że to ich wspólna praca stanowi o życiu, rozwoju i bogactwie narodu“.

Wypływa stąd jasny wniosek. Podniesienie produkcji rolnej jest dziś tak samo niezbędne, jak niezbędne było rozwinięcie produkcji przemysłowej dla wzmocnienia siły i zamożności naszej ojczyzny.

Musimy jednocześnie tak ustawić pracę przemysłu, by zdolny był coraz lepiej zaspokajać ludzi pracy we wszelkie produkty zaspokajające ich codzienne potrzeby.

Musimy w pełni zdawać sobie sprawę z tego, jak przestawia siły i środki materialne i polityczne, by cel ten osiągnąć.

Jest zasługa II Zjazdu, jego przebiegał w krytykę i wnioski dyskusji, że uzbolił partię do wielkiej bitwy, którą musi poprowadzić, by w ciągu najbliższych dwóch lat dopiął wzrostu realnych płac i dochodów ludzi pracy w Polsce o 15—20 proc.

Nigdy dotąd nie słyszeliśmy tak ostrej, twórczej, gospodarskiej krytyki błędów i niedomagań w naszym aparacie partyjnym, państwowym i gospodarczym. Śmiało wytkano braki i potknięcia w pracy odpowiedzialnym działaczom partyjnym i państwowym, podnoszenia jej dojrzałości politycznej, jej żarliwości w walce o nowe, bogate życie ludu pracy. Zjazd dowiódł, że wyrasta nowa bojowa kadra działaczy, coraz bardziej świadoma swych zadań, coraz lepiej władająca nauką marksizmu-leninizmu, coraz umiejętniej kierująca życiem kraju.

Członkom takiej partii można postawić większe wymagania. Muszą oni rozwijać się z każdym dniem na miarę swych wielkich zadań.

Zwiększone wymagania, odpowiednio do zwiększonych potrzeb i zadań naszego etapu historycznego, stawia właśnie Statut uchwalony na Zjeździe.

Wprowadzenie do Statutu zmiany i poprawki uczyniła też jeszcze doskonałym instrument wychowania ideologicznego, moralnego i organizacyjnego członków partii. Statut czyni każdego członka partii w pełni odpowiedzialnym za całokształt pracy partyjnej, za wcielenie w życie programu partii i jej uchwał. Uczymy z każdej instancji partyjnej prawdzi-

wego kolektywnego kierownika politycznego województwa i powiatu, fabryki i gromady.

Na II Zjeździe znalazły odbicie poważne osiągnięcia dyskusji przedzjazdowej i okresu dzielącego nas od IX Plenum KC naszej partii. Przetrząsano tysiące wniosków, dotyczących podnoszenia produkcji w przemyśle i rolnictwie. O osiągnięciach tego okresu świadczy fakt, że przysięliśmy do partii ponad 17 tysięcy chłopów, zlikwidowaliśmy ponad 2.000 „białych pól“ na wsi. Ponad 76 tys. młodych ludzi wstąpiło w szeregi ZMP.

Z radością witano na Zjeździe wiadomość o powstaniu 772 nowych spółdzielni produkcyjnych, a zwłaszcza 68 założonych w toku trwania Zjazdu.

Czy może być lepszy sposób wyrażenia miłości i poparcia narodu dla swej przewodniczki?

„Na II Zjeździe — powiedział towarzyszy Bierut w gorących słowach zamykających obrady Zjazdu — bardziej niż kiedykolwiek ujawniła się niezaprzeczalna i potwierdzona przez cały przebieg naszego rozwoju prawda, że od siły i życzliwości naszej partii zależy postęp i szczęście wszystkich ludzi pracy, postęp i szczęście całego narodu“.

To partia nasza — spadkobierczyni walk o wolność i szczęście narodu, walk wszystkich światłych, kochających naród działaczy postępowych, zwycięska bojownicza sprawa, której poświęcił swe życie wielu rewolucjonistów — Waryński i Róża Luksemburg, Dzierżyński, Marchlewski, Okrzeja, Buczek, Nowotko i Janek Krasiński, przewodziła narodowi polskiemu w jego walce o wyzwolenie. To ona poprowadziła naród drogą uprzemysłowienia kraju, drogą budowania silnej gospodarki i politycznej Polski. Polskę, którą kochają przyjaciele miłujący idee pokoju i socjalizmu, a muszą się z nią liczyć nawet zagorzali wrogowie.

To partia skupiła wokół siebie miliony Polaków we Frontie Narodowym w walce o pokój i socjalizm. To ona kieruje pracami wszystkich organizacji państwowych i społecznych mas pracujących.

Partia nasza, uzbrojona przez II Zjazd w wielki marksistowsko-leninowski program działania, poniesie go szeroko w masę, stanie z nowymi siłami do ogólnonarodowej bitwy o lepsze życie milionów.

Pod wodzą Komitetu Centralnego walczyć będziemy, by godnie odpowiedzieć na wezwanie Zjazdu.

Budzić będziemy w narodzie miłość i gotowość służenia wielkiemu mózgowi i rąk wielkim ideom, które opromieniają całe nasze życie. Umacniać będziemy uczucia braterstwa i solidarności międzynarodowej, miłość do wielkiego naszego wyzwolenia — Związku Radzieckiego, jego wielkiej przewodniczki — Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Na czele milionowych mas polskiego ludu pracującego pojdziemy naprzód do nowych zwycięstw — do socjalizmu!

Uchwala II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w sprawie osiągnięć w wykonaniu Planu Sześcioletniego i głównych zadań gospodarczych na lata 1954-1955

1. Kierunki rozwoju gospodarczego Polski Ludowej w latach 1950-1955 zostały określone przez zadania Planu Sześcioletniego uchwalonego przez Sejm w myśli wytycznych I Zjazdu PZPR.

Zakończeniem tego planu było zbudowanie podstaw socjalizmu przez:

— znaczny rozwój przemysłu socjalistycznego przy szczególnie wysokim tempie rozwoju przemysłu środków wytwórczości, jako podstawy rozwoju całej gospodarki narodowej;

— rozwój rolnictwa przez wykorzystanie istniejących w ustroju demokratycznej ludowej możliwości zwiększenia produkcji gospodarstw małych i średnich oraz stopniowe rozszerzanie sektora socjalistycznego w gospodarce rolnej;

— rozwijanie i umacnianie socjalistycznych stosunków produkcyjnych we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej;

— dalsze podniesienie stopy życiowej ludności pracującej w miastach i wsi;

— zacieśnienie współpracy z Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej.

2. W okresie lat 1950-1953 realizując zadania Planu Sześcioletniego osiągnięto znaczny rozwój i wielokrotnie przewyższyć poziom przedwojenny.

Poziom sił wytwórczych przekroczył znacznie poziom r. 1949 — ostatniego roku Planu Trzyletniego i wielokrotnie przewyższyć poziom przedwojenny.

W okresie tym nastąpił znaczny rozwój i umocnienie socjalistycznych stosunków produkcyjnych w gospodarce narodowej. Sektor socjalistyczny osiągnął niemal wyłącznie w przemyśle, transporcie i budownictwie, zdobył decydującą przewagę w handlu i poczynił znaczne postępy w rolnictwie.

Dzięki wysiłkom całego narodu i wszechstronnej pomocy Związku Radzieckiego, a także współpracy gospodarczej z krajami demokracji ludowej zmieniło się oblicze naszego kraju, który przekształcił się już w kraj o wielkim i stale rosnącym potencjale gospodarczym.

Polska, która dzięki ustanowieniu władzy ludowej przestała być obiektem eksploatacji ze strony kapitału zagranicznego i surowcowo-rolniczym zapleczem gospodarki państw imperialistycznych, w toku realizacji Planu Sześcioletniego w dużej mierze przezwyciężyła odziedziczone po kapitalizmie zadanie ekonomiczne i stała się krajem przemysłowo-rolniczym. Zmieniła się zasadniczo struktura naszego handlu zagranicznego. Wielką rolę odgrywa przywóz surowców i urządzeń dla przemysłu oraz wywóz gotowych wyrobów przemysłowych. Wzrosła wybitnie rola Polski w międzynarodowej wymianie towarowej.

3. W okresie lat 1950-1953 uwaga partii oraz państwa ludowego i jego organów musiała się skupić głównie na rozwiązywaniu podstawowych zagadnień związanych z socjalistycznym uprzemysłowieniem kraju.

Miedzy innymi w związku z tym obok wielkich osiągnięć, zwłaszcza w dziedzinie rozwoju przemysłu socjalistycznego i umocnienia obronności kraju, wystąpiły w toku realizacji Planu Sześcioletniego znaczne nierównowagi między produkcją a zapotrzebowaniem, przejawiające się przede wszystkim w zbyt słabym tempie rozwoju rolnictwa. Niedostateczny pod względem ilościowym, asortymentowym i jakościowym w stosunku do rosnących potrzeb ludności był również wzrost produkcji przemysłowych artykułów powszechnego spożycia. W konsekwencji zadania Planu Sześcioletniego w dziedzinie podniesienia stopy życiowej mas pracujących nie zostały w pełni wykonane.

Jednocześnie w przemyśle zarówno środków wytwórczości, jak i w przemyśle przedmiotów spożycia ujawniły się pewne trudności wynikające przede wszystkim z niedostatecznego rozwoju bazy surowcowej.

Należy stwierdzić, iż niezależnie od obiektywnych przyczyn, które zaważyły na powstaniu tych nierównowag, nie wykorzystaliśmy wszystkich istniejących możliwości rozwoju rolnictwa i wzrostu produkcji przemysłowych artykułów powszechnego spożycia, a tym samym możliwości podnoszenia stopy życiowej mas pracujących.

4. Zadania Planu Sześcioletniego w latach 1950-1953 w dziedzinie wzrostu produkcji przemysłowej zostały przekroczone, zaś w dziedzinie wzrostu produkcji rolnej nie zostały w pełni wykonane. Produkcja przemysłowa w tym okresie wzrosła o 118 proc., a produkcja rolna tylko o 10 proc.

Na niezadowalający rozwój produkcji rolnej wpłynęły:

— brak koncentracji wysiłków dla osiągnięcia rozwoju rolnictwa i nie wystarczająca pomoc produkcyjna, co wyrażało się głównie w niedostatecznym uruchamianiu bodźców ekonomicznych, w niedostatecznym zapewnieniu wsi sprzętu rolniczego i artykułów budowlanych, w zbyt słabym popieraniu postępów metod produkcji rolnej, w niedostatecznym pobudzaniu aktywności chłopów pracujących dla wykorzystania stworzonych przez ustrój demokratyczny ludowej możliwości podniesienia produkcji gospodarstw małych i średnich;

— częste wypaczenie w praktyce zasad sojuszu rolniczo-chłopskiego, co utrudniało izolację kulakstwa, dążącego do podporządkowania spójni między miastem a wsią;

— niedostateczny w stosunku do istniejących możliwości rozwój i wzrost produkcji sektora socjalistycznego w rolnictwie.

Ujemną rolę odegrały również niekorzystne warunki klimatyczne, które miały miejsce w ostatnich trzech latach.

Dysproporcja pomiędzy rozwojem przemysłu a rolnictwem przysporzyła charakter poważny, hamujący dalszy rozwój gospodarki narodowej. Przewyższenie jej jest głównym zadaniem naszej polityki gospodarczej, zadaniem, od którego wykonania przede wszystkim zależy wzrost stopy życiowej mas pracujących, zadaniem, wokół którego winna koncentrować się uwaga całej partii, państwa ludowego i jego organów.

5. Jakkolwiek zadania planowe w dziedzinie rozwoju produkcji przemysłowej zostały znacznie przekroczone, zarysowała się pewna nierównowaga między wzrostem produkcji środków wytwórczości, a wzrostem produkcji przedmiotów spożycia.

Produkcja środków wytwórczości w całym przemyśle wzrosła w latach 1950-1953 o 136 proc., a produkcja przemysłowych artykułów powszechnego spożycia zwiększyła się o 99 proc. Jedną z głównych przyczyn słabszego tempa rozwoju produkcji artykułów powszechnego spożycia w przemysle były ograniczone zasoby surowców rolniczych. Zadania ustalone przez Plan Sześcioletni na r. 1953 zostały przekroczone w przemyśle socjalistycznym w zakresie środków wytwórczości o 24 proc., a w dziedzinie produkcji artykułów powszechnego spożycia o 7 proc.

Obecnie na podstawie dotychczasowych osiągnięć w rozwoju przemysłu środków wytwórczości możliwe i konieczne jest wydane zwiększenie produkcji przemysłowych artykułów powszechnego spożycia.

6. Nadmierne pozostawanie w tyle produkcji rolnej i niedostateczny w stosunku do potrzeb wzrost produkcji przemysłowych artykułów powszechnego spożycia nie pozwoliły na pełne wykonanie zadań, jakie Plan Sześcioletni stawiał w dziedzinie wzrostu stopy życiowej mas pracujących.

7. Niezbędne jest, aby rozwijając nadal przemysł środków wytwórczości, jako podstawę rozwoju i rekonstrukcji technicznej całej gospodarki narodowej, dokonać nowego rozstrzygnięcia sił i środków, mającego na celu przyspieszenie tempa wzrostu produkcji rolnej i wydawnego zwiększenia produkcji przemysłu artykułów powszechnego spożycia oraz osiągnięcia na tej podstawie szybszego i wydajniejszego wzrostu stopy życiowej ludności pracującej w miastach i wsi.

Dokonanie takiego zwrotu jest w pełni realne i możliwe dzięki umocnieniu władzy ludowej, osiągnięciu poziomu rozwoju przemysłu ciężkiego oraz dzięki możliwości oparcia się o pomoc Związku Radzieckiego i zacieśnianiu się współpracy pomiędzy Polską Ludową a krajami rosnącego w siłę obozu socjalizmu i pokoju.

Wykonanie tych zadań jest nierozdzielnie związane ze wzmożoną działalnością klasy robotniczej dla umocnienia sojuszu rolniczo-chłopskiego, z rosnącą aktywnością mas chłopskich, z codzienną troską o rozwój rolnictwa, jest niezbędnym warunkiem i gwarancją dalszego pomyślnego rozwoju naszego państwa ludowego i budownictwa socjalizmu.

8. W związku z powyższym II Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej uznaje za główne zadanie osiągnięcie w ostatnich dwóch latach Planu Sześcioletniego wydawnego wzrostu stopy życiowej ludności pracującej w miastach i wsi.

Dla wykonania powyższego podstawowego zadania konieczne jest:

a) zapewnienie niezbędnej proporcjonalności w rozwoju poszczególnych dziedzin i gałęzi gospodarki narodowej.

Nastąpić to winno przede wszystkim przez przyspieszenie tempa rozwoju rolnictwa. Wymaga to skoncentrowania wysiłków i uwagi całej partii i organów państwowych na zadaniu osiągnięcia wzrostu produkcji rolnej, umocnienia i rozwoju socjalistycznych stosunków produkcyjnych w rolnictwie, pomocy indywidualnym gospodarstwom chłopskim w podnoszeniu produkcji, przy znacznym wzmożeniu roli państwa w kierowaniu produkcją rolną;

b) zapewnienie niezbędnej proporcjonalności w rozwoju przemysłu przez przyspieszenie rozwoju przemysłu artykułów powszechnego spożycia i podniesienie ich jakości oraz wzbogacenie asortymentu przy jednoczesnym zabezpieczeniu odpowiedniego wzrostu produkcji środków wytwórczości jako podstawy rozwoju całej gospodarki narodowej;

c) obniżenie udziału akumulacji w podziale dochodu narodowego i zmiana struktury nakładów inwestycyjnych przez znaczne zwiększenie nakładów na rozwój rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia, na budownictwo mieszkaniowe i komunalne oraz na budowę urządzeń socjalnych i kulturalnych;

d) dokonanie zmian w strukturze handlu zagranicznego, w celu uzyskania większej ilości artykułów powszechnego spożycia dla ludności; winno się to wyrazić w szczególności w zwiększeniu importu surowców dla przemysłu artykułów konsumpcyjnych oraz w pewnym zwiększeniu importu gotowych artykułów konsumpcyjnych;

e) pogłębienie systemu oszczędnościowego w całej gospodarce narodowej, a w szczególności wzmożenie walki o obniżenie kosztów własnych, o likwidację przetrwałości w zatrudnieniu oraz wszelkich przejawów marnotrawstwa;

f) znaczne podniesienie wydajności pracy w całej gospodarce narodowej.

II. Przemysł

9. Globalna produkcja przemysłu w roku 1953 osiągnęła poziom o 118 proc. wyższy niż w roku 1949. Oznacza to, iż w roku 1953 produkcja przemysłu była 3,6 raza wyższa niż w r. 1938, a na jednego mieszkańca 4,8 raza wyższa. Podczas gdy w roku 1938 Polska zajmowała jedno z ostatnich miejsc w Europie pod względem rozwoju przemysłu, to w r. 1953 znajduje się już na 5 miejscu w Europie pod względem globalnej wielkości produkcji przemysłowej.

10. Rozbudowa przemysłu Polski Ludowej odbywa się na bazie rozwoju i umocnienia socjalistycznych stosunków produkcyjnych. W roku 1949 udział socjalistycznego przemysłu w globalnej produkcji przemysłowej wynosił 94,6 proc., w roku zaś 1953 osiągnął już ponad 99 proc.

11. Szczególnie szybko było tempo rozwoju przemysłu ciężkiego. Podczas gdy cała produkcja przemysłowa w roku 1953 była większa w porównaniu z rokiem 1949 o 118 proc., produkcja środków wytwórczości była większa o 136 proc.

Osiągnięto więc bardzo poważne postępy w dziedzinie budowy socjalistycznego przemysłu ciężkiego, stanowiącego główny fundament naszej ekonomiki i podstawę dalszego rozwoju przemysłu lekkiego, rolnictwa, transportu i budownictwa. Powstały nowe gałęzie przemysłu, które nie istniały w Polsce kapitalistycznej lub których produkcja była bardzo nieznaczna, jak przemysł ciężkich obrabiarek, przemysł stali szlachetnych, przemysł łożysk tocznych, przemysł traktorowy i samochodowy, przemysł ciężkich maszyn elektrycznych, przemysł stoczniowy, przemysł wielkiej syntezy chemicznej, przemysł włókien syntetycznych, powstało kopalnictwo rud miedzi i hutnictwo miedzi. Zabezpieczono w niezbędnym zakresie produkcję sprzętu dla celów obrony kraju.

Produkcja najbardziej charakterystycznych dla tempa rozwoju przemysłu ciężkiego artykułów osiągnęła:

Artykuł	1938	1946	1949	1953	W % do 1938	W % do 1949
Stal w tys. ton	1441	1219	2300	3604	250	330
Węgiel kam. w mln. ton	36,1	47,3	74,1	88,7	233	307
Energia elektr. w mld. kWh	3,96	5,71	8,30	13,6	342	461
Cement w tys. ton	1719	1390	2344	2930	182	253
Obrabiarki do metalu w ton.	1740	2460	9438	20 300	183	15
Traktory w sztukach	—	—	2513	3900	—	—

Najsilniejsze tempo wzrostu wykazał przemysł maszynowy, którego produkcja jest obecnie ponad 2,5 raza większa niż w roku 1949. Oznacza to, iż produkcja przemysłu maszynowego jest obecnie około 7 razy większa niż przed wojną, a w przeliczeniu na jednego mieszkańca około 9 razy większa.

Jednocześnie nastąpiły zmiany jakościowe w produkcji przemysłu maszynowego, w której obecnie czołową pozycję stanowią ciężkie obrabiarki i urządzenia przemysłowe, maszyny elektryczne o wielkiej mocy, narzędzia precyzyjne, traktory, maszyny rolnicze, tabor kolejowy, okręty.

Silnie rozwija się również przemysł chemiczny, którego produkcja jest obecnie około 2,5 raza większa niż w roku 1949. Oznacza to, iż produkcja przemysłu chemicznego jest obecnie około 4,3 raza większa niż przed wojną, a w przeliczeniu na jednego mieszkańca około 5,6 raza większa.

Zadania czterech lat Planu Sześcioletniego w zakresie przemysłu ciężkiego zostały wykonane ogółem z nadwyżką, chociaż plan w szeregu ważnych asortymentów nie został wykonany. Należy w szczególności zaznaczyć, iż nie wykonano w pełni zadań Planu Sześcioletniego w zakresie produkcji surowców dla przemysłu, a zwłaszcza w zakresie wydobywania żelaza i rud miedzi.

Silny rozwój przemysłu ciężkiego został osiągnięty w znacznym stopniu przez budowę nowych wielkich zakładów oraz rekonstrukcję wielu istniejących obiektów.

Zbudowano szereg wielkich nowych obiektów, jak wielkie piece w Hucie Kosciuszko, wielkie piece, stalownia i walcownia rur w Hucie im. Bolesława Bieruta w Częstochowie, walcownia - zgniatacz w Hucie Bobrek, kopalnie węgla Ziemowit II i Wesoła II, elektrownie ciepłe Mielchówce, Jaworzno II i II, elektrownia wodna im. L. Waryńskiego w Dychowie, fabryki maszyn i aparatów elektrycznych w Tarnowie oraz w Toruniu, fabryka łożysk tocznych w Krasnym, zakłady kwasu siarkowego w Wivzie, cementownia Odra i Wierzbica, szereg ważnych zakładów przemysłu obronnego i wiele innych zakładów przemysłowych.

W rekonstrukcji, odbudowie lub rozbudowie znajduje się szereg czołowych zakładów hutniczych, jak Huta Pokój, Huta Batory, Huta Baldon i inne oraz szereg fabryk przemysłu

obrabiarkowego, w tym w Kuźni Raciborskiej i Porębie, stocznie w Gdańsku i w Szczecinie, szereg fabryk maszyn i aparatów elektrycznych, w tym fabryka w Bydgoszczy, fabryka urządzeń technicznych w Raciborzu, Zakłady Mechaniczne im. Karola Świerczewskiego w Elblągu, fabryka samochodów ciężarowych w Starachowicach, fabryka traktorów w Ursule, zakłady związków azotowych w Tarnowie, Inowrocławskie i Krakowskie Zakłady Sodowe i wiele innych.

W budowie znajdują się także wielkie nowe zakłady, jak Zakłady Metalurgiczne imienia Lenina w Nowej Hucie, cynkowe zakłady hutnicze Bolesław, huta aluminium w Skawinie, kopalnie węgla: Nowy Wirek, Rokkita II, Mszana, Julian, Porąbka, Halenba i Kościuszkowa Nowa, wielka kopalnia odkrywkowa Brzozowica, elektrownia w Koninie, elektropiękownia Żerań, fabryka wielkich maszyn elektrycznych we Wrocławiu, fabryka maszyn żniwowych w Starogardzie pod Poznaniem, fabryka przewodów i armatury w Kielecach, szereg wielkich odlewni staliwa, zakłady przemysłu azotowego w Kędzierzynie, kombinat chemiczny w Oświęcimiu, cementownia Rejowiec II, fabryka samochodów osobowych na Żeraniu w Warszawie, fabryka samochodów ciężarowych im. Bolesława Bieruta w Lublinie, kombinat gipsowy Dolina Nidy i wiele innych.

12. Również tempo rozwoju przemysłu artykułów powszechnego spożycia było znaczne, jakkolwiek wolniejsze niż przemysłu ciężkiego. W roku 1953 globalna produkcja przemysłu wytwarzającego przedmioty spożycia wzrosła o 99 proc. w porównaniu z r. 1949.

Produkcja ważniejszych przemysłowych artykułów powszechnego spożycia osiągnęła:

Artykuł	Jedn. miary	1938	1946	1949	1953	W % do 1938	W % do 1949
Tkaniny bawełniane *)	mln. mb.	267,6	206,5	406,5	496,7	178	229
Tkaniny wełniane *)	mln. mb.	37,7	22,9	50,1	70,5	187	247
Tkaniny jedwabne *)	mln. mb.	23,6	6,6	47,7	65,6	296	396
Cukier	tys. ton	508,0	387,0	745,0	1165,0	219	268

*) bez produkcji chałupniczej

Został silnie rozbudowany przemysł odzieżowy. W porównaniu z rokiem 1949 fabryczna produkcja odzieży wzrosła w 1953 roku prawie dwukrotnie.

Został również znacznie rozbudowany przemysł obuwniczy. Produkcja obuwi jest znacznie wyższa niż przed wojną. Produkcja obuwi wytwarzanego mechanicznie osiągnęła w 1953 roku 20,8 mln. par, podczas gdy w r. 1949 wyniosła jedynie 7,3 mln. par, a w 1938 roku tylko 2,8 mln. par.

Jednakże zadania Planu Sześcioletniego w zakresie wielu podstawowych artykułów powszechnego spożycia nie zostały w pełni wykonane. Tak np. produkcja tkanin bawełnianych jest w r. 1953 o około 5 proc. niższa od założonej na ten rok w Planie Sześcioletnim, jedwabnych o około 9 proc., mięsa o około 27 proc. Tylko w zakresie stosunkowo nieznacznej liczby podstawowych artykułów zadania Planu Sześcioletniego zostały przekroczone. Tak np. produkcja obuwi w 1953 roku jest wyższa o około 14 proc. od założonej na ten rok w Planie Sześcioletnim, produkcja cukru o 11 proc.

13. Rozwój przemysłu artykułów powszechnego spożycia odbywał się zarówno przez lepsze wykorzystanie istniejących zdolności produkcyjnych, jak i przez budowę nowych wielkich zakładów oraz rekonstrukcję zakładów istniejących.

W okresie Planu Sześcioletniego zbudowano takie obiekty, jak: nowa przedziałnia cienkoprzędna w Andrychowie, nowa przedziałnia w Piotrkowie, Fabryka Włókien Syntetycznych w Gorzowie, cukrownia w Sokolowie, 7 wielkich chłodzi przemysłowych. Dokonano generalnej rekonstrukcji szeregu obiektów, jak: Tomaszowski i Szczeciński Zakłady Włókien Sztucznych, zakłady przemysłu obuwniczego w Chelmku i Otmęcie, 12 przetwórczości owoców i warzyw oraz wiele innych zakładów. W budowie znajdują się kombinaty przemysłu bawełnianego w Zambrowie i Fastach, przedziałnia średnioprzędna w Andrychowie, browary w Warszawie i Białymostku, fabryka celulozy i włókna sztucznego w Jeleniej Górze, fabryki papieru w Skolwinie, Niedomicach, Koszowie, nowe oddziały fabryk papieru we Wrocławiu i Jędrzejowie, zakłady przemysłu tuszowego w Klemensowie i Kruszwicy, szereg chłodzi przemysłowych, zakłady przemysłu mięsnego oraz mleczarskiego.

14. Rozwój socjalistycznego przemysłu dokonuje się na bazie produkcji techniki. Przemysł polski z zaoferowaniem i rozbudowaniem przekształca się w nowoczesny wielki przemysł socjalistyczny. Nowe zakłady buduje się z uwzględnieniem ostatnich zdobyczy i osiągnięć technicznych. Osiągnięcia te wykorzystuje się również przy rekonstrukcji istniejących obiektów.

We wszystkich głównych kierunkach postępu technicznego przemysł polski osiągnął znaczne rezultaty. W szczególności osiągnięto znaczny postęp w dziedzinie elektryfikacji procesów produkcyjnych. Liczba kWh energii elektrycznej zużyta w przemyśle na jednego robotnika wzrosła z 3,4 tys. kWh w r. 1937 do 4,8 tys. kWh w r. 1953 przy równoczesnym wielkim wzroście zatrudnienia.

Zwiększyła się mechanizacja pracochłonnych procesów pracy, zwłaszcza w górnictwie. Stopień mechanizacji ładowania w górnictwie według rocznych wyników w r. 1949 przy produkcji 74,1 mln. ton nieosiąga 3 proc., a procent mechanizacji odstawy około 80 proc. W roku 1953 przy produkcji 88,7 mln. ton mechanizacja ładowania wyniosła około 10 proc., a mechanizacja odstawy około 92 proc. Należy jednak zaznaczyć, że postęp mechanizacji w górnictwie przebiega zbyt wolno.

Coraz szerzej dokonuje się przejście od mechanizacji częściowej do mechanizacji obejmującej całość procesu produkcyjnego. W szeregu gałęzi przemysłu, jak elektrownie, huty żelaza wprowadza się urządzenia automatyczne. Coraz szerzej zastosowanie znajduje potokowa metoda organizacji produkcji, zwłaszcza w przemyśle maszynowym. Coraz szerzej wprowadza się do przemysłu nowoczesne procesy technologiczne. We wszystkich gałęziach przemysłu upowszechnia się produkcyjne metody pracy.

W nieustannym wzroście poziomu technicznego naszego przemysłu wielką rolę odgrywa również wynalazczość pracownicza. Liczba zgłoszonych wniosków racjonalizatorskich w całej gospodarce narodowej w roku 1953 osiągnęła 210 tysięcy, tj. 4 razy więcej niż w 1950 roku — pierwszym roku masowego rozwoju ruchu racjonalizatorskiego.

Mimo tych niewątpliwych osiągnięć w dziedzinie postępu technicznego, możliwości płynące z wprowadzenia do przemysłu nowej techniki i rozwoju szerokiego ruchu racjonalizatorskiego nie są w sposób dostateczny wykorzystywane. Zbyt słaba w zakresie szerzenia postępu technicznego jest również współpraca między pracownikami nauki i przemysłu.

15. W oparciu o szerokie wprowadzenie nowoczesnej, produkcyjnej techniki, o rozwijające się i pogłębiające się współzawodnictwo pracy i o wzrost kwalifikacji robotników poważnie podniósł się wydajność pracy. W r. 1953 wydajność pracy robotnika w przemyśle jest o ok. 52 proc. wyższa niż w roku 1949 i o ok. 63 proc. wyższa niż w r. 1938.

16. Socjalistyczna industrializacja kraju doprowadziła do zasadniczego przeobrażenia struktury klasowej ludności i jej składu zawodowego. Liczba pracowników poza rolnictwem wynosi w r. 1953 około 5,6 miliona, co oznacza w stosunku do r. 1948 wzrost o ponad 97 proc., a w stosunku do r. 1937 o ponad 105 proc.

17. Socjalistyczna industrializacja, zapoczątkowując nowe, bardziej równomierne rozmieszczenie sił wytwórczych w całym kraju, doprowadziła również do poważnych zmian w geografii ekonomicznej Polski.

Dzięki rozwojowi przemysłu socjalistycznego nastąpił uprzemysłowienie zaniedbanych pod względem gospodarczym terenów i coraz szybciej likwiduje się ich zacofanie.

Na obszarach Polski wschodniej rozwija się Rzeszów, Sandomierski Okręg Przemysłowy, wyrastają nowe ośrodki przemysłowe — Lubelski i Białostocki.

W Polsce centralnej — obok rozwijających się okręgów Warszawskiego, Łódzkiego i Staropolskiego (Kielecki, Świętokrzyski, Łódzki), Kłodawski, Koniński, (Kłodawa, Konin).

Na terenie Polski południowej silnie rozbudowywały się Okręgi Przemysłowe Krakowski oraz Częstochowski.

18. Socjalistyczna industrializacja kraju doprowadziła również do szybkiego odbudowy niemal całkowicie zniszczonego przemysłu na Ziemiach Odzyskanych, a szczególnie do jego wszechstronnej rozbudowy. Nastąpiło podjęcie ziem dawnych i Ziemi Odzyskanych w jednolitym organizmie gospodarczym. Produkcja przemysłowa na Ziemiach Odzyskanych jest w roku 1953 prawie 4 razy większa niż w roku 1947.

19. Z dotychczasowego przebiegu wykonania Planu Sześcioletniego w przemyśle i z zadań budownictwa socjalistycznego w ciągu najbliższych dwóch lat wynika następujące główne zadania w zakresie produkcji przemysłowej:

W celu zabezpieczenia dalszego szybkiego rozwoju gospodarki narodowej, a w szczególności przyspieszenia wzrostu produkcji rolnej i wydawnego zwiększenia produkcji artykułów powszechnego spożycia, konieczne jest dalsze i sekwentne realizowanie socjalistycznego uprzemysłowienia kraju. Wzrost produkcji globalnej przemysłu socjalistycznego w 1953 r. wyniósł w stosunku do ub. roku około 17,5 proc. Wzrost produkcji globalnej przemysłu socjalistycznego w 1954 r. w ciągu najbliższych 2 lat średnie roczne tempo wzrostu produkcji przemysłu socjalistycznego winno wynosić około 10-11 proc. Procentowe zmniejszenie tempa wzrostu produkcji przemysłu było przewidziane przez Plan Sześcioletni i wiąże się z osiągnięciem stosunkowo wysokiego poziomu produkcji przez przemysł ciężki i z koniecznością dostosowania tempa wzrostu produkcji przemysłowej do tempa wzrostu zapotrzebowania w surowcach.

Produkcja globalna przemysłu socjalistycznego winna wzrosnąć w ciągu najbliższych 2 lat o około 21-22 proc. i osiągnąć tym samym poziom blisko 4,5 raza wyższy niż w roku 1938, wobec 4-krotnego wzrostu założonego w Planie Sześcioletnim.

W rozwoju przemysłu należy zapewnić:

a) dalszą rozbudowę przemysłu środków wytwórczości, jako podstawy rozwoju całej gospodarki narodowej;

b) rozwijanie w szerokiej mierze i w szybkim tempie gałęzi przemysłu o charakterze surowcowym, zwłaszcza wydobywania żelaza oraz gałęzi opierających się o krajową bazę surowcową;

c) znaczny wzrost produkcji przemysłu artykułów powszechnego spożycia przy wzbogaceniu asortymentu oraz polepszeniu jakości produkcji.

20. Przez przyspieszenie tempa wzrostu produkcji przemysłu artykułów powszechnego spożycia zmienia się odpowiednio proporcje w tempie rozwoju przemysłu środków wytwórczości i przemysłu artykułów powszechnego spożycia.

W okresie lat 1954-1955 tempo wzrostu produkcji przemysłu środków wytwórczości i przemysłu artykułów powszechnego spożycia winno kształtować się w zasadzie na tym samym poziomie.

21. W rozwoju przemysłu środków wytwórczości należy zapewnić:

a) dalszy rozwój hutnictwa, a zwłaszcza wzrost produkcji stali specjalnych i wyrobów walcowanych, a także hutnictwa metalu nieżelaznych.

Rozwój produkcji hutnictwa stanowi warunek rozwoju całej gospodarki narodowej, gdyż stal i żelazo są niezbędne zarówno dla przemysłu i rolnictwa, jak również dla transportu i budownictwa. Należy maksymalnie wykorzystać rezerwy w hutnictwie żelaza dla uzyskania możliwie największego wzrostu produkcji stali i złączenia istniejącego niedoboru materiału wadowego dla walcowni. Zasadniczym zadaniem gospodarki narodowej dla zapewnienia rozwoju hutnictwa jest przyspieszenie zaoferowania w dziedzinie produkcji surowców hutniczych. W tym celu należy w ciągu najbliższych 2 lat osiągnąć istotny postęp w dziedzinie rozwoju kopalnictwa rud żelaza, rud miedzi i przemysłu materiałów ogniotrwałych;

b) dalszą rozbudowę przemysłu maszynowego, będącą warunkiem rozwoju i rekonstrukcji technicznej wszystkich gałęzi gospodarki narodowej i osiągnięcia na tej podstawie dalszego znacznego wzrostu wydajności pracy.

Przy dalszym rozwijaniu gałęzi przemysłu maszynowego, wytwarzających maszyny i urządzenia dla przemysłu ciężkiego, transportu i budownictwa należy szczególnie przyspieszyć tempo rozwoju gałęzi tego przemysłu, które wytwarzają maszyny i narzędzia dla rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia.

Należy zapewnić uruchomienie produkcji nowych maszyn i urządzeń przemysłowych, a w szczególności kotłów i turbin, ciężkiego sprzętu dla budownictwa, nowych typów taboru samochodowego i kolejowego, wielkich maszyn i silników elektrycznych wyższej mocy, nowych rodzajów obrabiarek, nowych maszyn rolniczych, a wśród nich kombinatów zbożowych i traktorów nowego typu. Wobec tego, że brak części zamiennych jest przyczyną nienależytego wykorzystania istniejących maszyn i urządzeń i prowadzi do znacznych strat, przemysł maszynowy winien wydawnie zwiększyć produkcję części zamiennych w odpowiednim do potrzeb asortymencie i w ten sposób zapewnić usprawnienie gospodarki remontowej w przemyśle, transporcie i budownictwie, a szczególnie zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w części zamienne;

c) dalszy rozwój przemysłu chemicznego.

Przy dalszym szybkim rozwoju produkcji surowców chemicznych należy przyspieszyć tempo rozwoju tych gałęzi przemysłu chemicznego, które zaspokajają potrzeby produkcyjne rolnictwa, oraz tych gałęzi, od których zależy jest wzrost produkcji w przemyśle artykułów powszechnego spożycia.

W szczególności należy zapewnić zwiększenie produkcji kwasu siarkowego, produkcji nawozów sztucznych, zwłaszcza azotniaku, superfosfatu granulowanego, produkcji środków owadobójczych, produktów syntetycznych, mas plastycznych, włókien szlachejnych, barwników szlachejnych i produktów farmaceutycznych;

d) znaczny rozwój produkcji materiałów budowlanych.

W celu pokrycia potrzeb państwowego budownictwa, wydawnego zwiększenia remontów budynków miejskich oraz znacznego zwiększenia zaopatrzenia ludności wiejskiej w artykuły budowlane, należy wydawnie podnieść produkcję cegieł, cementu i wapna, dachówek, papy oraz produkcję nowych materiałów budowlanych, jak azobeton i inne.

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w sprawie osiągnięć w wykonaniu Planu Sześcioletniego i głównych zadań gospodarczych na lata 1954-1955

(Dalszy ciąg ze strony 2)

rodowej, zwiększenia wydobywania i przerobu ropy naftowej oraz produkcji energii elektrycznej w stopniu zabezpieczającym lepsze zaopatrzenie gospodarki narodowej oraz lepsze zaspokojenie potrzeb ludności.

22. Szczególnie wielkie zadania stoją przed gałęziami przemysłu artykułów powszechnego spożycia.

Przemysł artykułów powszechnego spożycia nie zaspokaja dotychczas rosnących potrzeb ludności i słuszne są skargi na niską jakość i złe wykonanie wielu rodzajów produkcji.

Walka o jakość produkcji winna stać się w centrum uwagi wszystkich pracowników przemysłu. Niezbędne jest zwiększenie trwałości wyrobów i poprawa ich wyglądu i opakowania oraz dostosowanie wyrobów do wymagań i upodobań konsumenta, a także zwiększenie produkcji artykułów wyższego gatunku.

W rozwoju przemysłu artykułów powszechnego spożycia należy położyć szczególny nacisk na:

a) znaczny wzrost ilościowej produkcji oraz poprawę jakości i rozszerzenie asortymentu artykułów spożywczych;

b) znaczną poprawę jakości produkcji przemysłu włókienniczego, odzieżowego i skórzanego równoległe z dalszym wzrostem ilościowym produkcji;

c) znaczny wzrost produkcji wyrobów metalowych i drzewnych powszechnego użytku, w celu dokonania przełomu w zaopatrzeniu ludności w te towary; w tym celu należy zwiększyć przydział materiałów zarówno dla przedsiębiorstw Ministerstwa Przemysłu Maszynowego, jak też dla Ministerstwa Przemysłu Drobno- i Rzemiosłowego;

d) znaczne rozszerzenie asortymentu wyrobów przemysłowych dla użytku ludności, takich jak: radiodbiorniki, zegarki, motocykle, rowery, aparaty fotograficzne, maszyny do szycia itp.

Należy osiągnąć w latach 1954-1955 następujący wzrost produkcji przemysłowej przedmiotów spożycia: pieczywo żytnie i pszenne o ok. 15 proc., mięso o ok. 17 proc., tłuszcza zwierzęce o ok. 24 proc., tłuszcza roślinne o ok. 22 proc., ryby o ok. 14 proc., konserwy rybne o ok. 36 proc., przetwory owocowo-warzywne o ok. 27 proc., cukier o ok. 7 proc., tkaniny wełniane o ok. 11 proc., bawełniane o ok. 12 proc., jedwabne o ok. 20 proc., obuwie skórzane o ok. 22 proc., mydło o ok. 18 proc., meble o ok. 28 proc., radiodbiorniki o ok. 34 proc., motocykle o ok. 125 proc., rowery o ok. 79 proc., naczynia kuchenne emaliowane o ok. 40 proc., naczynia żelazne o ok. 75 proc., włókna ocykowane o ok. 62 proc., maszyny do szycia o ok. 3 razy.

Należy wzbogacić asortyment wytwarzanych artykułów spożywczych, a w szczególności: podnieść jakość i gatunek pieczywa, produktów mączarskich, wędlin, konserw i przypraw, podnieść produkcję wysokogatunkowych tkanin i bielizny, odzieży i obuwia; wydłubić podnieść jakość wytwarzanych mebli. Należy położyć nacisk na zwiększenie produkcji artykułów dziecięcych, jak odzież dziecięca, bielizna, obuwia i zabawek.

Szczególną uwagę należy zwrócić na zaopatrzenie ludności w rozmaite artykuły codziennego użytku, jak wiadra, garnki, szklanki, naczynia stołowe i inne przedmioty gospodarstwa domowego, przybory do gołębienia jako też szeroki asortyment galanterii itp.

W związku z szybkim wzrostem zatrudnienia kobiet w przemyśle, w handlu, w biurach i w innych dziedzinach, trzeba zwrócić szczególną uwagę na wzrost zaopatrzenia w artykuły ułatwiające prowadzenie gospodarstwa domowego, jak lodówki, pralki elektryczne, odkurzacze, kuchnie elektryczne i gazowe, maszyny do mięsa, wydmucharki, suszarki do naczyń, a także konserwy oraz potrawy gotowe i półgotowe.

W celu polepszenia stopnia zaspokojenia potrzeb ludności należy przystąpić do zwiększenia produkcji przemysłu maszynowego i przemysłu wyrobów metalowych na wytwarzanie artykułów powszechnego spożycia.

Wielką rolę w dziedzinie zaspokojenia rosnących potrzeb ludności w pełni państwowy przemysł terenowy oraz spółdzielczość pracy. Nie wykorzystują one jeszcze w bardzo dużym stopniu istniejących możliwości wzrostu produkcji, a asortyment wytwarzanych artykułów jest ubogi i nie wystarczający. Przemysł terenowy i spółdzielczość pracy w niedostatecznym stopniu wykorzystują wielkie zasoby miejscowych surowców rolniczych i mineralnych, a także odpadki przemysłu wielkiego. Konieczne jest usprawnienie ze strony rad narodowych kierownictwa przemysłu terenowego i spółdzielczości pracy.

Niezależnie od lepszego wykorzystania surowców miejscowych i odpadków, należy także polepszyć zaopatrzenie państwowego przemysłu terenowego i spółdzielczości pracy w surowce rozdzielenie centralne.

Celem pełnego wykorzystania możliwości zwiększenia produkcji przemysłowej dla lepszego zaspokojenia potrzeb ludności, należy zwiększyć zaopatrzenie indywidualnych warsztatów rzemieślniczych w surowce i materiały oraz podjąć rzemieślników w uzyskaniu niezbędnych lokalów produkcyjnych.

23. Istniejąca sieć punktów usługowych jest nie wystarczająca dla zaspokojenia potrzeb ludności, zwłaszcza wiejskiej. Dlatego należy osiągnąć znaczny wzrost sieci punktów usługowych, takich jak: kurnie, zakłady ślusarskie, kolarzowskie, rymarskie, szewskie, krawieckie, pralnie, zapewniając im niezbędne wyposażenie i poprawiając ich zaopatrzenie. W ciągu 2 lat należy zwiększyć ilość punktów usługowych w zakresie Ministerstwa Przemysłu Drobno- i Rzemiosłowego o 40 proc.

III. Rolnictwo

24. Globalna produkcja rolnicza osiągnęła w roku 1953 poziom o ok. 19 proc. wyższy niż w roku 1949.

Produkcja rolna na jednego mieszkańca kraju jest w roku 1953 o ponad 30 proc. wyższa niż w roku 1938.

Produkcja towarowa wzrosła w silniejszym stopniu niż produkcja globalna. Należy jednak stwierdzić, że zarówno wzrost produkcji globalnej rolnictwa, jak i towarowej jest wyraźnie niedostateczny z punktu widzenia rosnących potrzeb ludności oraz przemysłu lekkiego i rolnospożywczego.

25. Okres lat 1930-1953 charakteryzował się w rolnictwie:

a) nieznacznym wzrostem zbiorów zbóż, ziemniaków i siana;

b) znacznym wzrostem pogłowia trzody chlewnej i owiec przy stosunkowo nieznacznym wzroście pogłowia bydła rogatego;

c) wyraźnie niedostatecznym wzrostem wydajności z hektara i produktywności zwierząt;

d) znacznym wzrostem zbiorów buraków cukrowych i tytoniu przy wyraźnie niezadawalających zbiorach roślin włóknistych i olejistych.

W wyniku tego, powstały w produkcji rolniej nierównomierności polegające na pozostawaniu w tyle produkcji roślinnej, zwłaszcza produkcji zbóż, na niedostatecznym rozwoju bazy paszowej, hamującym rozwoju hodowl, na niedostatecznym poziomie do rosnących potrzeb ludności i gospodarki narodowej stanie pogłowia bydła rogatego.

26. Podstawowe zadanie dla poziomu całej produkcji rolniej w Polsce posiadają zbiory zbóż i ziemniaków. Zbiory zbóż w okresie lat 1950-1953 wzrosły średnio w porównaniu ze średnim zbiorem w latach 1947-1949 tylko o 5 proc., a zbiory ziemniaków tylko o 4 proc. W wyniku tego zbiory zbóż i ziemniaków są zwłaszcza w ostatnich latach niedostateczne w stosunku do rosnących potrzeb kraju, w szczególności w zakresie zabezpieczenia odpowiedniej bazy paszowej dla rozwoju hodowli. Również zaniedbanie łąk i pastwisk oraz niedostateczny rozwój upraw pastewnych, a także niewłaściwe przechowywanie, przetwarzanie i wykorzystanie pasz hamują rozwój hodowli i utrudniają osiągnięcie wysokiej produktywności zwierząt.

27. W roku 1953 w porównaniu z rokiem 1949 pogłowia trzody chlewnej zwiększyło się o ok. 60 proc., owiec o ok. 71 proc., natomiast bydła rogatego tylko o ok. 4 proc., a w tym krów o 11 proc. Poziom pogłowia koni nie uległ zmianie w porównaniu z rokiem 1949, przy jednocześnie poprawie bilansu sily pociągowej w rolnictwie.

Osiągnięcia te w zestawieniu z rosnącymi potrzebami kraju należy jednak uznać za niedostateczne. Odnosi się to zwłaszcza do stanu pogłowia bydła rogatego.

28. W dziedzinie produktywności zwierząt osiągnięto pewien postęp. W szczególności w porównaniu z rokiem 1949 średnia mleczność krów wzrosła z 1.500 do 1.716 litrów w roku 1953. Jednakże produktywność zwierząt pozostaje wciąż jeszcze na niskim poziomie.

29. W roku 1953 zbiory upraw przemysłowych znacznie przekroczyły poziom 1949 r. i w jeszcze większym stopniu poziom z 1938. Zbiory buraków cukrowych w roku 1953 zwiększyły się o 49 proc. w stosunku do 1949 r. i przekroczyły poziom 1938 r. 2,3 raza. Zbiory tytoniu wzrosły w porównaniu z r. 1949 o 80 proc. i przekroczyły poziom przedwojenny 2,2 raza.

Wzrost zbiorów buraków cukrowych i tytoniu pozwolił znacznie rozszerzyć krajową bazę surowcową przemysłu rolnospożywczego, natomiast zbiory upraw włóknistych i olejistych są jeszcze niedostateczne w stosunku do potrzeb ludności i mocy produkcyjnej przemysłu.

30. W rozwoju rolnictwa należy podkreślić zagospodarowanie silnie zniszczonych w okresie wojennym Ziemi Odzyskanych oraz postępy w dziedzinie podniesienia produkcji rolniej na obszarach zafacowanych pod względem rozwoju rolnictwa.

Obszary rolnicze na Ziemiach Odzyskanych jeszcze w roku 1946 leżały w 60 proc. odłogiem i posiadały niemal całkowicie wyniszczone inwentarze. W roku 1953 zbiory zbóż na tych ziemiach są prawie 4-krotnie większe niż w roku 1946, pogłowia bydła 3-krotnie, a pogłowia trzody chlewnej przeszło 9-krotnie większe. Pomimo tych poważnych osiągnięć, na Ziemiach Odzyskanych wciąż jeszcze istnieją wielkie możliwości wzrostu produkcji rolniczej, które można wykorzystać przez szybszy dopływ nowych osadników, przez dalszą odbudowę budynków gospodarskich i podniesienie jakości uprawy gleby.

Na obszarze zafacowanych województw wschodnich, południowych i centralnych plony uprawy zostały znacznie poprawione. Tempo przyspieszenia rozwoju województw zafacowanych nie było jednak dostateczne.

31. Osiągnięto znaczny postęp w dziedzinie rozwoju sojuszniczych stowarzyszeń produkcyjnych w rolnictwie. Powstało przeszło 8 tysięcy spółdzielni produkcyjnych, gospodarujących na gruntach, które stanowiły 7,4 proc. całości użytków rolnych. Liczba Państwowych Ośrodków Maszynowych osiągnęła 401. Stan traktorów w POM na koniec 1953 roku wyniósł 16,4 tys. sztuk w przeliczeniu na traktory o mocy 15 KM. Rozwinięto znacznie Państwowe Gospodarstwa Rolne, które w roku 1953 obejmowały obszar 12,2 proc. całości użytków rolnych i których produkcja zwiększyła się o ok. 73 proc. w roku 1953 w porównaniu z rokiem 1949.

32. Tempo wzrostu produkcji osiągnięte w sektorze socjalistycznym rolnictwa jest wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych.

Zbiory zbóż w PGR wzrosły szybciej niż w gospodarstwie indywidualnym. Zbiory buraków cukrowych wzrosły w roku 1953 w porównaniu z rokiem 1949 o 83 proc. Pogłowia bydła wzrosło w roku 1953 w porównaniu z r. 1949 o 136 proc., pogłowia trzody o 321 proc., pogłowia owiec o 193 proc.

Wyniki jednak osiągnięte przez PGR są zbyt niskie. Przy znacznych osiągnięciach w likwidacji odłogów i rozszerzeniu upraw roślin przemysłowych niedostateczne są jeszcze osiągnięcia PGR w zakresie wzrostu plonów, w szczególności buraków cukrowych, ziemniaków i olejistych. Również w dziedzinie rozwoju hodowli, przy znacznym wzroście pogłowia, produktywność zwierząt jest niedostateczna.

Spółdzielnie produkcyjne uzyskały w 1952 roku plony zbóż wyższe przeciętnie o 18 proc. od plonów w gospodarstwach indywidualnych. Niedostateczne są jeszcze wyniki uzyskiwane w zakresie plonów buraków cukrowych i ziemniaków. Pogłowia trzody w spółdzielniach produkcyjnych wzrosły w roku 1953 o 100 na 100 ha ziemi ornej jest już wyższe niż w gospodarstwie indywidualnym. Natomiast spółdzielnie nie przekroczyły jeszcze poziomu gospodarki indywidualnej w zakresie pogłowia krów (zaspokojenie) i na działkach przyzgodowych) w przeliczeniu na 100 ha ziemi ornej.

33. Ustrój demokratyczny i socjalistyczny uprzemysłowienie kraju stwarza korzystne warunki rozwoju produkcji rolniczej. Państwo ludowe okazuje pomoc chłopom pracującym, konsekwentnie chroni ich interesy i ogranicza wyzysk kulacki. Coraz chłonniejszy jest rynek zbytu na produkty rolne, co zapewnia chłopom pracującym wzrost dochodów wraz ze wzrostem ich produkcji.

Państwo ludowe stwarza w szczególności korzystne warunki zbytu w zakresie hodowli i upraw roślin przemysłowych w drodze umów kontraktacyjnych.

Państwo zapewnia stale rosnące dostawy środków produkcji zarówno spółdzielniom, jak też drobnym i średnim gospodarstwom rolnym. Dostawy nawozów sztucznych dla rolnictwa pod zbiory 1953 roku były o 64 proc. większe niż pod zbiory roku 1949.

Dostawy maszyn i narzędzi dla całego rolnictwa w r. 1953 były 2,5 raza większe niż w r. 1949, co oznacza przekroczenie zadań Planu Sześcioletniego na ten okres. Jednak nie zostały w pełni wykonane zadania w zakresie dostawy niektórych ważnych maszyn i narzędzi rolniczych.

Państwowe nakłady inwestycyjne na rozwój rolnictwa w cenach porównywalnych wzrosły w roku 1953 prawie dwukrotnie w stosunku do roku 1949, jednakże poziom tych nakładów nie jest dostateczny, zwłaszcza w zakresie melioracji i budownictwa gospodarczego.

Państwo okazuje wciągającą pomoc pracującym chłopstwu w dziedzinie agrotechnicznej i zootechnicznej. Wydatki państwa na organizację pomocy agrotechnicznej i zootech-

nicznej wzrosły w roku 1953 o 58 proc. w porównaniu z rokiem 1949 i wielokrotnie przekraczają wydatki na te cele za rządów kapitalistyczno-obszarniczych.

Od roku 1945 do końca 1953 r. zelektryfikowano 4.719 gromad oraz zelektryfikowano około 5.300 gromad, podczas gdy w ciągu międzywojennego 20-lecia zelektryfikowano za ledwie około 1.300 gromad. Stan elektryfikacji na koniec 1953 roku wyniósł 13.610 gromad i 3.640 PGR.

34. Należy również stwierdzić, że pomoc produkcyjna państwa nie była wystarczająca. Ponadto nie zostało zabezpieczone właściwe wykorzystanie tej pomocy zarówno przez gospodarstwa socjalistyczne, jak i przez gospodarstwa indywidualne.

Niski jest jeszcze stopień wykorzystania parku maszynowego, maszyn i narzędzi w rolnictwie, zwłaszcza w PGR, POM i GOM. Niedostateczny jest stopień organizacji i wykorzystania pomocy sąsiedzkiej. Nie wszędzie również ma miejsce należyte wykorzystanie dostarczanych przez państwo nawozów sztucznych oraz racjonalne ich stosowanie.

35. Z dotychczasowego przebiegu wykonania Planu Sześcioletniego w rolnictwie i z celów stojących przed gospodarstwem narodowym w ciągu najbliższych dwóch lat wypływa jako główne zadanie przyspieszenie tempa rozwoju produkcji rolniczej dla zabezpieczenia dalszego wzrostu poziomu stopy życiowej mas pracujących.

Kluczowymi zagadnieniami w rozwoju rolnictwa są: osiągnięcie w krótkim okresie wydawnego wzrostu plonów, rozszerzenie bazy paszowej dla wzrostu hodowli i wzrost wydajności jednostkowej zwierząt. Ważnym zadaniem dla zwiększenia produkcji zbóż jest pełna likwidacja odłogów.

36. Produkcja globalna rolnictwa winna wzrosnąć w ciągu najbliższych 2 lat o ok. 10 proc., tj. o tyle, o ile wzrosła w ciągu ostatnich 4 lat.

Należy dążyć do zwiększenia globalnych zbiorów 4 zbóż w roku 1955 o co najmniej 600 tys. ton w porównaniu z rokiem 1952, który był rokiem średniego urodzaju zbóż. Należy dążyć do osiągnięcia w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1953 wzrostu zbioru ziemniaków o co najmniej 5-7 proc., pogłowia bydła o 7-10 proc. i trzody chlewnej o 10-15 proc.

37. Dla wykonania zadań w zakresie podniesienia produkcji rolniej w latach 1954-1955 należy:

— maksymalnie wykorzystywać wielkie rezerwy wzrostu produkcji rolniczej istniejące w indywidualnych gospodarstwach pracujących chłopów;

— osiągnąć dalszy wzrost i wszechstronny rozwój spółdzielczości produkcyjnej;

— osiągnąć dalszy rozwój i podnieść na znacznie wyższy poziom organizację pracy w PGR.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę i na podniesienie poziomu produkcji w indywidualnych gospodarstwach pracujących chłopów przez maksymalne wykorzystanie wielkich możliwości, jakie tworzy ustrój demokratyczny i socjalistyczny oraz umocnienie gospodarstwa i organizacyjne spółdzielczości produkcyjnej, pamiętając o tym, że wzrost produkcji mało i średniorolnych gospodarstw chłopskich nie stoi w sprzeczności z dalszym wzrostem i wszechstronnym rozwojem spółdzielczości produkcyjnej.

38. Dla osiągnięcia w latach 1954-1955 wzrostu produkcji rolniej i zwiększenia jej towarowości należy:

— realizować systematycznie zasadę materialnego zainteresowania pracujących chłopów wynikami produkcji jak bodźca wzrostu produkcji rolniczej i zwiększenia jej towarowości;

— zwiększać pomoc państwa dla rolnictwa zarówno w dziedzinie dostaw środków produkcji, jak i w dziedzinie udzielania kredytów;

— wzmocnić kierownictwo produkcją rolną i w tym celu ukończyć odpowiednimi kadrami terenowe organy służby rolniej POM i PGR, znacznie rozszerzyć zakres pomocy agro- i zootechnicznej, osiągnąć zasadniczy postęp w dziedzinie upowszechnienia wiedzy rolniczej i produkcji metod pracy w rolnictwie.

Należy zwiększyć zaopatrzenie w środki produkcji zarówno gospodarstw sektora socjalistycznego jak i gospodarstw pracujących chłopów.

39. W celu zwiększenia zainteresowania materialnego chłopów pracujących w podnoszeniu rozmiarów produkcji rolniczej, w szczególności należy utrzymywać dostawy obowiązkowe w latach następnych na niezwiększającym się poziomie przy wszechstronnej pomocy państwa w zakresie wzrostu produkcji i wydajności.

Stworzy to dodatkowe bodźce dla rozwoju produkcji rolniej, gdyż nadwyżki powstałe w wyniku wzrostu produkcji będą mogły być sprzedawane po wyższych cenach na wolnym rynku lub na podstawie dogodnych umów kontraktacyjnych. Podniesie to dochodowość gospodarstw chłopskich.

40. Poważnie wzrosło zaopatrzenie całego rolnictwa w maszyny i narzędzia rolnicze. Produkcja tych maszyn i narzędzi wzrosła w roku 1955 przeszło 2-krotnie w porównaniu z rokiem 1953.

W latach 1954-1955 należy uruchomić produkcję maszyn o podstawowym znaczeniu dla mechanizacji rolnictwa, jak kombajny zbożowe i siewniki nawozowo-traktorowe, oraz znacznie rozszerzyć produkcję takich maszyn, jak koparki traktorowe i konne, sadzarki do ziemniaków, sноповиязalki traktorowe, siewniki konne.

W roku 1954 należy wyprodukować pierwszą partię samobieżnych kombajnów zbożowych.

41. Wartość dostaw nawozów sztucznych dla rolnictwa wzrosła w roku 1955 o ok. 39 proc. w porównaniu z rokiem 1953, w tym dostaw nawozów azotowych o ok. 46 proc. oraz nawozów fosforowych o 38 proc.

Należy zwiększyć produkcję granulowanych nawozów fosforowych, osiągając w roku 1955 około 120 tysięcy ton 18-procentowego superfosfatu granulowanego, co znacznie zwiększy efektywność wykorzystania nawozów i zmniejszy ich deficyt.

42. Ilość traktorów w rolnictwie w roku 1955 wzrosła w porównaniu ze stanem w 1953 roku o ok. 29 proc. i wyniosła ok. 58 tys. sztuk w przeliczeniu na traktory o mocy 15 KM.

43. W celu zwiększenia obszaru zasiewów oraz polepszenia warunków glebowych rozszerzony będzie zakres prac wodno-melioracyjnych.

Nakłady inwestycyjne na prace melioracyjne w roku 1955 wzrosną o 75 proc. w porównaniu z rokiem 1953.

44. W oparciu o rozszerzoną i ukończoną kwalifikacyjną kadrami służbę rolną oraz usprawnienie jej działalności, w oparciu o rozszerzenie instruktażu i naukowej

propagandy rolniczej należy osiągnąć postęp w terminowym wykonywaniu prac rolnych, w stosowaniu nowoczesnych zabiegów agrotechnicznych, w pełniejszym i właściwym wykorzystaniu nawozów sztucznych i naturalnych, w rozszerzeniu wapnowania gleb zakwaszonych oraz w odpowiednim wykorzystaniu parku maszynowego.

45. Należy zapewnić rozwój bazy paszowej, w szczególności przez pielęgnację i zagospodarowanie łąk i pastwisk, rozszerzenie stosowania popiołów i miedzyplonów, powiększenie produkcji roślin pastewnych, a zwłaszcza motylkowych, okopowych i traw wieloletnich, właściwe przygotowywanie, przechowywanie i przetwarzanie paszy, zwłaszcza przez znaczne zwiększenie produkcji kiszonek.

46. Dla zaopatrzenia całego rolnictwa w kwalifikowane nasiona siewne należy zwrócić szczególną uwagę na wzrost ich produkcji i usprawnienie dystrybucji.

Należy osiągnąć wydatną poprawę w dziedzinie produkcji nasion nowych odmian i podniesienia ich jakości, zwłaszcza lnu, roślin olejistych, łubinu słodkiego i traw wieloletnich oraz wysoko jakościowych sadzeńców.

47. Dla dalszego rozwoju hodowli należy osiągnąć zasadniczą poprawę organizacji hodowli zwierząt zarodowej, przez organizację obór i chlewni zarodowych w spółdzielniach produkcyjnych oraz przez znaczną pomoc państwa w organizowaniu hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych.

Należy zwrócić szczególną uwagę na stosowanie racjonalnego żywienia inwentarza i polepszenie warunków sanitarnych hodowli, w celu wydawnego podniesienia produktywności zwierząt.

48. W gospodarstwach państwowych i spółdzielczych oraz w produjących indywidualnych gospodarstwach chłopskich należy stopniowo upowszechniać najbardziej postępowe metody uprawy i hodowli, jak płodozmian trawopól, siew krzyżowy, stosowanie nawozów granulowanych, nawozów mieszaných z kompostem, kwadratowo-gniazdowa sadzenie ziemniaków i warzyw, kwatery wypas bydła, zimny wychów cieląt itd.

IV. Inwestycje

49. Poważny rozwój gospodarki narodowej w latach 1950-1953 odbywał się na bazie wielkiego wysiłku inwestycyjnego. Znaczny wzrost inwestycji był niezbędny dla osiągnięcia rozwoju silnych wytwórczych, dla likwidacji zafacowania gospodarczego i kulturalnego, odziedziczonego w spadku po kapitalizmie.

Kierunek inwestycji był w zasadzie słuszny i celowy. Jednakże należy wskazać na szereg wad i błędów, które pomniejszały efekty wielkiego wysiłku inwestycyjnego. W szczególności zaznaczyły się niedociągnięcia w inwestycjach w rolnictwie.

Przy ustalaniu poszczególnych zamierzeń inwestycyjnych nie zawsze brano w pełni pod uwagę możliwości lepszego wykorzystania zdolności produkcyjnych oraz możliwości rozbudowy i rekonstrukcji istniejących zakładów. Także zbyt wysokie koszty budownictwa, przestępy w projektowaniu, przedłużenie terminów zakończenia budowlanych obiektów, rozpraszanie środków na wiele mniej ważnych dla gospodarki narodowej obiektów oraz niepewne i nieterminowe zabezpieczanie w dokumentację projektową i kosztorysową prowadziło do zmniejszenia efektów inwestycyjnych lub też wpływało na przedłużenie terminu ich uzyskania, co oznaczało dalsze podrożenie inwestycji.

50. Przy osiągniętych już obecnie poziomie rozwoju silnych wytwórczych oraz w drodze koncentracji nakładów inwestycyjnych, zwiększenia efektywności inwestycji i zmniejszenia kosztów budownictwa możliwe i konieczne jest w latach 1954-1955 uniknięcie w zasadzie wzrostu nakładów inwestycyjnych.

Dalsze inwestycje są niezbędne, gdyż stanowią one warunek dalszego rozwoju socjalistycznego przemysłu, przyspieszenia rozwoju rolnictwa, wzmocnienia budownictwa mieszkaniowego i komunalnego, urządzeń socjalnych i kulturalnych.

Jednakże nadmiernie wysoki poziom inwestycji pochłania zbyt wielką ilość siły roboczej i materiałów i utrudnia tym samym realizację bieżących zadań w walce o wzrost stopy życiowej ludności.

W związku z tym należy nakłady inwestycyjne w latach 1954-1955 utrzymać w zasadzie na tym samym poziomie, co w roku 1953. Zapewni to — przy waroście dochodu narodowego — zmniejszenie udziału akumulacji w podziale dochodu narodowego. Odsetek akumulacji winien być obniżony z ok. 25 proc. w roku 1953 do ok. 19 proc. w roku 1955 w cenach 1953 roku. Odpowiednie wzrośnie udział spożycia w dochodzie narodowym, co przyspieszy podniesienie stopy życiowej ludności.

51. Osiągnięcie znacznej oszczędności środków inwestycyjnych i bardziej celowego ich zużycia wymaga stanowczego przeciwdziałania podejmowaniu nowych inwestycji wszędzie tam, gdzie można osiągnąć zamierzony wzrost produkcji lub usług w drodze lepszego wykorzystania istniejących zdolności produkcyjnych. Należy również zważyć tendencje do podejmowania budowy nowych obiektów wszędzie tam, gdzie możliwe jest uzyskanie niezbędnego efektu w drodze małej mechanizacji, rekonstrukcji lub rozbudowy istniejących urządzeń.

Należy stanowczo zwalczać wciąż jeszcze częste zjawiska niepotrzebnego rozpraszania nakładów inwestycyjnych oraz prowadzenia robót zbyt szerokim frontem, często przy tym bez dokumentacji projektowej lub bez kosztorysów albo też na podstawie nieekonomicznych rozwiązań projektowych.

Przez rewizję normatywnych i standardów oraz szerokie stosowanie projektów typowych należy osiągnąć znaczne oszczędności w nakładach inwestycyjnych bez zmniejszenia ich efektów.

52. Uwzględniając osiągnięty poziom rozwoju przemysłu ciężkiego oraz w związku z zadaniem wydawnego podniesienia stopy życiowej ludności pracującej miast i wsi przez przyspieszenie tempa wzrostu produkcji rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia, konieczne jest dokonanie zmian w strukturze nakładów inwestycyjnych. Dlatego należy zwiększyć w całości nakładów inwestycyjnych udział nakładów na rozwój rolnictwa, przemysłu artykułów powszechnego spożycia, budownictwa mieszkaniowego i komunalnego oraz budownictwa urządzeń socjalnych i kulturalnych.

Nakłady inwestycyjne na rozwój rolnictwa w ramach planu inwestycyjnego i planu kredytowego winny w roku 1955 wzrosnąć w porównaniu z rokiem 1953 o 80-100 proc.

(Dalszy ciąg na stronie 4)

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w sprawie osiągnięć w wykonaniu Planu Sześcioletniego i głównych zadań gospodarczych na lata 1954-1955

(Dalszy ciąg ze strony 3)

Nakłady inwestycyjne na rozwój przemysłu artykułów powszechnego spożycia w roku 1955 winny wzrosnąć w porównaniu z rokiem 1953 o 35-40 proc., na budownictwo mieszkaniowe o około 25 proc., na budownictwo komunalne o 30-35 proc. oraz na budownictwo urządzeń socjalnych i kulturalnych o około 35 proc.

V. Wzrost wydajności pracy i system oszczędnościowy

53. Osiągnięcie wydajnego podniesienia stopy życiowej mas pracujących, przyspieszenie tempa rozwoju rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia wymaga wydajnego wzrostu wydajności pracy na bazie wprowadzenia i opanowywania nowej techniki przy równoczesnym pogłębieniu systemu oszczędnościowego w całej gospodarce narodowej.

54. W latach 1950-1953 wzrost wydajności pracy w gospodarce narodowej był znaczny. Wydajność pracy mierzona wielkością rocznej produkcji przypadającej na jednego robotnika wzrosła w przemyśle o ok. 52 proc., w budownictwie o ok. 80 proc., w transporcie kolejowym o około 44 proc.

Zadania czterech lat Planu Sześcioletniego w zakresie wzrostu wydajności pracy zostały przekroczone w przemyśle o ok. 10 proc., w budownictwie o 14 proc. Natomiast zadania te nie zostały wykonane w PGR. Jednakże wzrost wydajności w przemyśle nie był równomierny, a przy tym szereg ważnych gałęzi gospodarki narodowej, w tym przemysł węglowy, nie wykonywał zadań Planu Sześcioletniego w zakresie wzrostu wydajności pracy.

55. Wzrost wydajności pracy jest hamowany przez opóźnienie we wprowadzaniu nowoczesnej techniki i jej opanowywaniu, a także przez niedostateczny poziom organizacji pracy i niedostateczne upowszechnianie przodujących metod pracy. W szczególności niski stopień wykorzystania wielu maszyn i urządzeń w niektórych gałęziach przemysłu oraz w budownictwie jest przeszkodą do zwiększenia stopnia mechanizacji robót ciężkich i pracochłonnych i do zwiększenia wydajności pracy. W ciągu najbliższych 2 lat należy osiągnąć dalszy wydajny postęp w dziedzinie wzrostu wydajności pracy.

56. Na podstawie szerokiego wprowadzenia nowoczesnej techniki, znacznej poprawy wykorzystania maszyn i urządzeń, na podstawie dalszego rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy i ogólnego usprawnienia organizacji pracy, a także ulepszenia jej bezpieczeństwa i higieny, należy osiągnąć wzrost wydajności pracy w roku 1955 w porównaniu z r. 1953 w przemyśle o około 15 proc., w budownictwie o około 16 proc., w transporcie kolejowym o około 8 proc. Jednocześnie należy zapewnić wzrost wydajności pracy w PGR o ponad 20 proc. Wzrost wydajności pracy w przemyśle, budownictwie i transporcie pozwoli wykonać zadania produkcyjne przy niezmiennym wzroście zatrudnienia poza rolnictwem, co w konsekwencji znacznie ograniczy odpływ ludności ze wsi do miast i będzie miało bardzo istotne znaczenie dla zapewnienia dostatecznej liczby sił roboczych dla potrzeb rolnictwa.

57. Obniżka kosztów własnych jest nieodzownym warunkiem poprawy poziomu materialnego mas pracujących i rozwoju gospodarki narodowej. Zadania Planu Sześcioletniego w dziedzinie obniżki kosztów nie są w pełni wykonywane. W przemyśle w r. 1953 osiągnięto obniżkę kosztów o 3,5 proc., podczas gdy plan przewidywał osiągnięcie obniżki o 4,5 proc.

W budownictwie plany obniżki kosztów z roku na rok systematycznie nie były wykonywane. Również transport kolejowy nie osiągnął w 1953 r. planowanej obniżki kosztów. Większość państwowych przedsiębiorstw rolnych nie wykonuje planów obniżki kosztów własnych produkcji.

58. Konieczne jest osiągnięcie przełomu w dziedzinie obniżki kosztów w całej gospodarce narodowej.

W latach 1954-1955 należy osiągnąć obniżkę kosztów własnych produkcji przemysłowej o około 7 proc. i obniżkę kosztów budownictwa również o około 7 proc.

Jednocześnie należy zapewnić obniżkę kosztów transportu, jak też poprawić rentowność Państwowych Gospodarstw Rolnych.

59. Walka o pełne wykonanie planu w dziedzinie kosztów własnych musi odbywać się na podstawie wzrostu wydajności pracy i pogłębienia systemu oszczędnościowego w całej gospodarce narodowej. Wyrazić się to winno w zastrzeżeniu walki z wszelkiego rodzaju przeroskami w zatrudnieniu, w bezwzględnej walce z przejawami marnotrawstwa materiałów, w pełniejszym i lepszym wykorzystaniu surowców krajowych, w osiąganiu znacznego zmniejszenia normy zużycia, w eliminowaniu braków i błędów, w likwidowaniu nierentowności przedsiębiorstw i w ścisłym przestrzeganiu wykonywania planów obniżki kosztów i planów finansowych.

Niezbędne jest zlikwidowanie nadmiernych rezerwów w produkcji i w obrocie towarowym, usprawnienie zaopatrzenia materiałowo - technicznego i osiągnięcie przez przyspieszenie obiegu środków obrotowych znacznego zmniejszenia udziału nakładów na przyrost środków obrotowych w wydatkach finansowych państwa.

Szczegółowe znaczenie posiada obniżenie zużycia materiałowego, będące nie tylko czynnikiem zmniejszenia kosztów własnych, lecz także czynnikiem wzrostu produkcji, gdyż daje możliwość wytworzenia z posiadanych materiałów większej ilości gotowych produktów, służących do zaspokojenia potrzeb ludności i gospodarki narodowej.

Dla wzmocnienia walki o obniżkę kosztów i poprawę rezultatów finansowych socjalistycznych przedsiębiorstw należy usprawnić planowanie zaopatrzenia materiałowo - technicznego, planowanie kosztów własnych i planowanie finansowe.

60. Pogłębienie systemu oszczędnościowego wymaga poważnego zmniejszenia kosztów administracji państwowej i gospodarczej przy usprawnieniu jej działania i zastrzeżeniu walki z biurokracją.

Administracja państwowa i gospodarcza posiada nadmierne rozbudowane etaty. Praca jej organów często dubluje się. Szeroki ogień administracji jest zbędnych i powoduje nadmierne przeciążenie toku załatwiania spraw. Szeroko rozpowszechnione jest niepełne wykorzystanie normalnego czasu pracy przez pracowników administracji przy jednoczesnym stosowaniu godzin nadliczbowych i domaganiu się nowych, w rzeczywistości całkiem zbędnych etatów.

Poprzez likwidację przerosów i usprawnienie administracji państwowej i gospodarczej należy osiągnąć w 1955 roku oszczędność w sumie ok. 500 mln. zł.

W ten sposób usprawnienie administracji państwowej i gospodarczej winno stać się jednym z czynników podniesienia stopy życiowej mas pracujących.

VI. Wzrost stopy życiowej mas pracujących

61. Dochód narodowy wzrósł w roku 1953 w porównaniu z rokiem 1949 o 61 proc., przekraczając poziom roku 1938 dwukrotnie. Poważną część przyrostu dochodu narodowego została przeznaczona na odbudowę kraju, na jego uprzemysłowienie, na rozwój kultury i wzrost obronności.

Jednocześnie na podstawie wzrostu dochodu narodowego nastąpił wzrost dochodów realnych klasy robotniczej, której liczebność szybko zwiększyła się. Nastąpił również wzrost realnych dochodów chłopstwa pracującego.

Realne dochody przypadające średnio na głowę ludności utrzymującej się z pracy poza rolnictwem (głównie wskutek wielkiego wzrostu zatrudnienia związanego z szybką industrializacją kraju) były w roku 1953 w stosunku do roku 1949 wyższe o 15-20 proc., w stosunku zaś do roku 1938 o 36-42 proc.

Przeciętna płaca realna robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych w całej gospodarce narodowej była w roku 1953 wyższa o około 5 proc. niż w roku 1949.

Wydatniejszą poprawie uległy płace realne robotników zatrudnionych w przemyśle socjalistycznym.

Kształtowanie się przeciętnych dochodów ludności poza rolnictwem i przeciętnej płacy realnej cechowała w ciągu ubiegłych lat Planu Sześcioletniego nierównomierność. Po systematycznym, wydatnym wzroście w ciągu roku 1950 i 1951, w końcu roku 1951 oraz w roku 1952 w związku z przejściowym spadkiem produkcji rolnej nastąpił spadek przeciętnych płac realnych i przeciętnych dochodów na głowę ludności pozarolniczej. Reforma cen i płac z dnia 3 stycznia 1953 r. stworzyła warunki dla zahamowania spadku płac realnych i przeciętnych dochodów oraz do ponownego ich wzrostu. W wyniku tego, a następnie w rezultacie częściowej obniżki cen z listopada 1953 roku przeciętna płaca realna robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych poza rolnictwem i przeciętny dochód na głowę utrzymujący się z pracy ludności pozarolniczej ukształtowały się w końcowych miesiącach 1953 roku na poziomie wyższym niż w końcowych miesiącach 1952 roku.

Dochody realne przypadające na głowę ludności rolniczej w roku 1953 były o około 20 proc. wyższe niż w roku 1949, co oznacza wzrost o ponad 75 proc. w porównaniu z rokiem 1938.

62. Przejęcie przez państwo całości opłat na ubezpieczenia społeczne, wprowadzenie zasiłków rodzinnych, przedłużenie czasu urlopów pracowniczych, rozwój opieki nad matką i dzieckiem oraz wczasów pracowniczych, rozwój budownictwa mieszkaniowego i komunalnego, a także budownictwa urządzeń socjalnych i kulturalnych stanowią poważny dodatkowy czynnik poprawy materialnego położenia mas pracujących.

63. Wydatki państwa ludowego na ubezpieczenia społeczne i zasiłki rodzinne dla pracowników są wielokrotnie wyższe niż wydatki na ubezpieczenia społeczne za rządów kapitalistyczno-obszarniczych.

64. Uległy dalszemu przedłużeniu urlopy macierzyńskie oraz urlopy dla przebiegającej młodzieży. Przejęcie czasu urlopów robotniczych wzrosło znacznie w porównaniu z rokiem 1949.

65. Rozwój opieki nad matką i dzieckiem wyrażał się w poważnym wzroście liczby miejsc w żłobkach i w przedszkolach. W roku 1953 liczba miejsc w żłobkach wyniosła około 40 tysięcy, co w porównaniu z rokiem 1949 oznacza wzrost ponad dwukrotnie. Należy zaznaczyć, iż w roku 1938 liczba dzieci w żłobkach przyfabrycznych wynosiła tylko 456. Liczba dzieci w przedszkolach w roku 1953 wynosiła 358 tysięcy, co w porównaniu z rokiem 1949 oznacza wzrost o 24 proc., a w porównaniu z rokiem 1938 wzrost ponad czterokrotnie.

66. W oparciu o wysiłek całego narodu dokonano w latach Planu Sześcioletniego dalszego poważnego postępu w odbudowie zniszczonych miast oraz zbudowano szereg nowych ośrodków miejskich i osiedli. W okresie Planu Sześcioletniego buduje się 94 większe osiedla mieszkaniowe. Poczyniono również znaczny postęp w dziedzinie budownictwa wiejskiego.

W toku budowy znajdują się budowane od podstaw pierwsze dwa miasta socjalistyczne: Nowa Huta i Nowe Tychy, każde obliczone na 100 tys. mieszkańców.

Barbarzyńsko zniszczona przez okupantów hitlerowskich stolica naszego kraju Warszawa, która w roku 1945 leżała w gruzach, jest dziś miastem liczącym ponad 900 tys. mieszkańców. Powstały nowe dzielnice mieszkaniowe w Warszawie: Mariensztat, Grochów I, II i III, Mów, Muranów, Mokotów, Praga I i II, Ochota, Koło. Buduje się Marszałkowską Dzielnice Mieszkaniową, oddano do użytku pierwszą część Traktu Starej Warszawy. W toku intensywnej odbudowy znajduje się Śródmieście Warszawskie, którego centralnym punktem staje się Plac im. Stalina z Pałacem Kultury i Nauki, darem Związku Radzieckiego.

Oddano do użytku znaczną część śródmieścia starego Gdańska. Odbudowuje się dzielnice mieszkaniowe we Wrocławiu, Szczecinie i w szeregu innych poważnie zniszczonych miast Ziemi Odzyskanych. Z pietyzmem odbudowuje się Zabylki.

Odbudowano i rozbudowane zniszczone urządzenia komunikacyjne, mosty, sieć wodociągowo-kanalizacyjną, sieć elektryczną i telefoniczną.

W latach 1945-1953 odbudowano oraz wybudowano w miastach 1.200 tys. izb mieszkalnych, wyposażając je w nowoczesne urządzenia. W r. 1953 zostało oddanych do użytku w miastach 135 tys. izb mieszkalnych, podczas gdy w roku 1949 oddano do użytku 66,3 tys. izb.

Pomimo tego wzrostu budownictwa mieszkaniowego jest ono jednak niedostateczne w stosunku do rosnących potrzeb, wynikających ze wzrostu zatrudnienia. Rozwija się akcja remontowa budynków mieszkalnych. W roku 1953 państwo przeznaczyło na remonty mieszkań sumę 538 mln. zł, tj. około czterokrotnie więcej niż w roku 1949. Jednakże należy stwierdzić, że w zakresie remontów istnieją nadal wielkie zaniedbania.

67. Rozwój budownictwa mieszkaniowego towarzyszył rozbudowie urządzeń komunalnych, która objęła w szerokim zakresie zaniedbane w okresie Polski kapitalistycznej dzielnice robotnicze i przedmieścia. Państwowe nakłady inwestycyjne na rozwój gospodarki komunalnej w miastach wzrosły w roku 1953 o ponad 117 proc. w porównaniu z rokiem 1949. W toku realizacji znajduje się budowa wielkich wodociągów grupowych dla zaopatrzenia w wodę Śląska oraz Łódzi. Jednakże należy stwierdzić, że budownictwo komunalne nie nadąża za rozwojem budownictwa przemysłowego i nowych osiedli mieszkalnych, a także za potrzebami szybko wzrastającej ludności w istniejących miastach.

68. W dziedzinie ochrony zdrowia liczba łóżek w szpitalach wzrosła w porównaniu z rokiem 1949 o ponad 43 proc., a w porównaniu z rokiem 1938 o ponad 77 proc. Liczba lekarzy zwiększyła się w porównaniu z rokiem 1949 o około 63 proc. Na 100 tysięcy mieszkańców przypada obecnie 55 lekarzy, podczas gdy w r. 1938 przypadało 37 lekarzy. Sieć urządzeń ochrony zdrowia jest jednak niedostateczna i wymaga dalszego zwiększenia dla zapewnienia należytej opieki zdrowotnej.

69. Nastąpił wielki rozwój szkolnictwa wszystkich rodzajów przy stałym podnoszeniu stopnia organizacyjnego i sprawności nauczania. Jednocześnie został zlikwidowany analfabetyzm jako zjawisko masowe. Liczba uczniów w szkołach podstawowych objęła pełną liczbę dzieł w wieku szkolnym. Liczba pełnych szkół 7-klasowych wzrosła w r. 1953 w porównaniu z r. 1949 o około 3,9 tys. Liczba uczących się w szkołach średnich ogólnokształcących i zawodowych oraz wyższych na 10 tys. mieszkańców osiągnęła w roku 1953 — 316 osób wobec 136 osób w roku 1938.

70. Zasadniczy postęp poczyniono w dziedzinie upowszechnienia kultury. Nakład książek wzrósł się z 29,2 mln. egzemplarzy w roku 1937 i 72,9 mln. egzemplarzy w roku 1949 do 90,2 mln. egzemplarzy w roku 1953, a dzienny nakład gazet wzrósł z 0,9 mln. egzemplarzy w roku 1938 do 4,9 mln. egzemplarzy w roku 1953. Rozwinęła się sieć bibliotek, teatrów, świetlic oraz kin, zwłaszcza na wsi.

71. Zadania Planu Sześcioletniego w dziedzinie wzrostu poziomu życiowego ludności — pomimo pewnych osiągnięć w tej dziedzinie — nie zostały w okresie lat 1950-1953 w pełni wykonane. Należy stwierdzić, iż nie wykorzystano wszystkich istniejących możliwości dla zapewnienia w latach 1950-1953 wydajniejszej poprawy położenia materialnego ludności. W ciągu najbliższych lat konieczne jest osiągnięcie wydajnego polepszenia położenia materialnego mas pracujących w mieście i na wsi. Poprawę poziomu życiowego mas pracujących należy osiągnąć przez:

- wzrost realnych płac pracowników oraz wzrost dochodów pracującego chłopstwa, m. in. przez politykę stopniowego obniżania cen artykułów powszechnego spożycia;
- rozwój gospodarki mieszkaniowej i komunalnej;
- rozwój budownictwa socjalnego i kulturalnego.

72. Należy stworzyć warunki wzrostu w ciągu lat 1954-1955 płac realnych robotników i pracowników umysłowych oraz dochodów pracujących chłopów o 15-20 proc. Wzrost ten będzie realizowany przez konsekwentne przeprowadzanie polityki stopniowej obniżki cen artykułów powszechnego spożycia, wzrost płac w oparciu o zwiększenie wydajności pracy, poprawę płac niektórych kategorii robotników i pracowników, wzrost produkcji i towarowości gospodarki chłopskiej.

Wzrastający poziom dochodów ludności zostanie zabezpieczony przez odpowiedni wzrost masy towarów i usług. Na podstawie zwiększenia produkcji rolnictwa i przemysłu artykułów powszechnego spożycia obroty upowszechnionego handlu detalicznego i zakładów żywienia zbiorowego zostaną zwiększone w cenach porównywalnych o około 25 procent przy równoczesnym znacznym wzbogaceniu asortymentu towarów i poprawie ich jakości. Handel uspołeczniony winien wzmacniać swoje oddziaływanie na przemysł tak, aby rodzaj, asortyment i jakość wytwarzanych towarów odpowiadały wzrastającym wymaganiom ludności i aby zaprzestano produkcji towarów nie cieszących się popytem. Równocześnie winna nastąpić wydajna poprawa w obsłudze ludności przez handel uspołeczniony. Należy zwiększyć sprawność uspołecznionego handlu przez lepsze przystosowanie rozdzielników towarowych i asortymentów do potrzeb i życzeń konsumentów, lepsze wykorzystanie lokalnych źródeł zaopatrzenia, zastrzeżenie walki z biurokratyzmem w aparacie handlowym, ulepszenie obsługi w sklepach.

73. Sieć sklepów handlu uspołecznionego winna w roku 1955 zwiększyć się w porównaniu z rokiem 1953 o około 5 tys., w tym na wsi o około 2,5 tysiąca. Szczególnie należy rozwinąć sieć handlową w nowych osiedlach mieszkaniowych i usunąć istniejące na tym odcinku zaniedbania. Wydatnie należy zwiększyć liczbę zakładów żywienia zbiorowego oraz poprawić jakość posiłków i obsługi konsumentów.

Należy rozwinąć sieć oddziałów zaopatrzenia robotniczego i usprawnić ich pracę.

74. Należy zwiększyć budownictwo mieszkaniowe w miastach i osiedlach robotniczych. W roku 1955 należy oddać do użytku 162 tys. izb mieszkalnych, tj. o około 20 proc. więcej niż w 1953 roku, w tym w Warszawie około 29 tys. izb, a na Śląsku około 36 tys. izb.

75. Należy wydatnie zwiększyć remonty budynków mieszkalnych. Państwo przeznaczy na remonty izb mieszkalnych w 1954 roku ponad 830 mln. zł i w 1955 roku ponad 1.120 mln. zł, wobec 538 mln. zł w 1953 roku. Działalność re-

montowa zostanie zabezpieczona w niezbędnej ilości materiałów budowlanych przy usprawnieniu wykonawstwa ze strony państwowych i spółdzielczych przedsiębiorstw remontowo-budowlanych. Jednocześnie państwo zwiększy sprzedaż materiałów budowlanych szczególnie dla ludności wiejskiej oraz na cele budownictwa indywidualnego w miastach.

76. Państwowe nakłady na rozwój urządzeń komunalnych zostaną zwiększone w roku 1955 o około 30-35 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Zostanie usprawniony transport miejski przez wzrost liczby wozów tramwajowych, autobusowych i trolejbusowych, dalszą rozbudowę zaplecza technicznego i znaczne polepszenie gospodarki remontowej taboru.

77. Nakłady inwestycyjne na budownictwo socjalne i kulturalne zostaną zwiększone w roku 1955 o około 35 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Należy zbudować w mieście i na wsi 3.200-3.500 izb szkolnych i zwiększyć ilość łóżek szpitalnych o co najmniej 5.000. Należy zwiększyć tempo telefonizacji i radiofonizacji wsi.

78. Należy osiągnąć poprawę warunków pracy i odpoczynku robotników. Nastąpić to winno w szczególności przez:

- polepszenie warunków bezpieczeństwa i higieny pracy; nakłady finansowe na ten cel zostaną wydatnie zwiększone;
- normalizację reżimu dnia roboczego, a zwłaszcza przez znaczne zmniejszenie nadmiernej liczby godzin nadliczbowych, przede wszystkim w przemyśle węglowym;
- dalszy rozwój wczasów pracowniczych.

79. Należy podnieść stan sanitarno-porządkowy miast, osiedli i wsi, należy również zdecydowanie podnieść wymagania higieny w stosunku do zakładów żywienia zbiorowego, zakładów produkujących artykuły żywności lub zajmujących się ich transportem i dystrybucją.

Osiągnięty dzięki ofiarnej i patriotycznej pracy polskiego ludu pracującego poziom rozwoju sił wytwórczych i dotychczasowe wyniki gospodarcze uzyskane w okresie czterech lat Planu Sześcioletniego napawają słuszną dumą cały naród polski i pozwalają stwierdzić, że w ciągu następnych dwu lat w pełni możliwe jest urzeczywistnienie postawionej przez partię zadania podniesienia poziomu życiowego mas pracujących.

Polska Ludowa w oparciu o wszechstronną i bezinteresowną, prawdziwie braterską pomoc Związku Radzieckiego i współpracę ze wszystkimi krajami obozu socjalizmu może dziś zdecydowanie likwidować powstałe nierówności w rozwoju gospodarki narodowej, podnosić dobrobyt i kulturę mas pracujących i szybko posuwać się naprzód po drodze budownictwa socjalistycznego. Dokonać tego można jedynie nieustannie umacniając sojusz robotniczo - chłopski, fundament władzy ludowej i ugruntowując kierowniczą rolę klasy robotniczej w tym sojuszu, opierając się o twórczą energię i ofiarną pracę polskich mas ludowych.

Partia i rząd w ostatnich miesiącach zastosowały szereg środków i rozwinęły pracę dla urzeczywistnienia zadań szybkiego podnoszenia poziomu życiowego ludzi pracy. Szerokie poparcie mas pracujących dla tych poczynań, znajdujące, między innymi, swój dobitny wyraz w wielkiej falie przedzajdowego współzawodnictwa pracy w mieście i na wsi, świadczy o pełnej słuszności celów wytkniętych przez partię i drogą napełnionych do ich realizacji. Stanowi ono gwarancję, że wytknięte przez partię nowe zadania obecnego etapu budownictwa socjalistycznego zostaną zwycięsko zrealizowane.

W realizacji nakreślonych zadań wielką kierowniczą i organizatorską rolę przypada naszej partii. W obliczu nowych zadań rzecz najważniejszą jest stale umacniać więź partii z masami pracującymi miast i wsi, stać na czele ich twórczego wysiłku, podnosić ich świadomość, pobudzać inicjatywę i wzmacniać aktywność.

Konkretny i realny charakter wysuniętego przez nas programu wydajnej poprawy bytu ludzi pracy uzmysławia w sposób szczególnie dobitny najszerszym masom ludowym wielkość celów socjalizmu, co stwarza szersze niż kiedykolwiek możliwości wzmożenia wkładu wszystkich ludzi pracy w dzieło budownictwa socjalizmu w Polsce. Właśnie to jednak stanowi i będzie stanowiło dla kulaćwa oraz dla agendur międzynarodowego imperializmu bodziec do zaostreżenia walki przeciwko władzy ludowej, do podejmowania wciąż nowych prób wymierzonych przeciwko jednemu i zwarciści klasy robotniczej oraz sojusznikowi robotniczo-chłopskiemu. Opierając się o sformułowany przez Zjazd program, partia nasza powinna systematycznie paraliżować zakusy i intrzygi wroga klasowego, demaskować jego kłamstwa, uniemożliwiać mu zakłócenie realizacji naszych zadań.

Szczególne znaczenie ma obecnie umocnienie oddziaływania klasy robotniczej na jej sojusznika — chłopów pracujących. Należy w każdej organizacji partyjnej pogłębić i utrwalić przekonanie o tym, że odpowiada ona za stan pracy partyjnej na wsi, za umocnienie spójni miasta ze wsią, za podniesienie poziomu produkcji rolnej i rozwój spółdzielczości produkcyjnej, za wzrost kultury i dobrobytu wsi. Poważnym zadaniem jest rozbudowa i umocnienie organizacji partyjnych na wsi, pogłębienie związku terenowych organów władzy ludowej z masami chłopów pracujących, pobudzenie aktywności chłopów pracujących dla wykorzystania wszystkich rezerw produkcyjnych w indywidualnych i uspołecznionych gospodarstwach rolnych, dalsze systematyczne łobowanie kulaćwa i ograniczanie wyzysku kulaćkiego.

Drugi Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej wyzwa wszystkich członków partii, by wytrwale i nieustannie nieśli w masy nakreślony przez partię program działania, program szybszego wzrostu poziomu życiowego mas pracujących, program, który jest wyrazem pokojowej woli i pokojowych dążeń narodu polskiego, walczącego wspólnie z całym obozem demokracji i socjalizmu pod przewodem Związku Radzieckiego o okiełznanie imperialistycznych sił agresji, o odprężenie międzynarodowe, o trwały pokój.

Drugi Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej wyzwa ogół robotników, pracujących chłopów i inteligencję pracującą do skupienia się wokół partii w szeregach Frontu Narodowego, do twórczej pracy w imię pełnego wykonania wytkniętych przez partię zadań budownictwa socjalistycznego, podniesienia dobrobytu i poziomu kulturalnego ludzi pracy oraz zwiększenia siły gospodarczej i obronnej naszej ludowej Ojczyzny.

